

Bárovácké pohledy

Žáci 4. B

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2019/2020**

S cirkusem na cestách

Můj příběh, jak jsem se přidal k proslulému cirkusu, se stal velmi dávno. Tento cirkus se jmenuje Cirkus Humberto a všichni po celém světě ho znali a všichni ho měli rádi.

Už začínám s vypravováním. Jednoho krásného slunečného dne jsem se potkal se svým kamarádem, který byl známým principálem z Cirkusu Humberto.

Když jsem se s ním sešel, učinil mi nabídku, která se neodmítá. Nabídl mi, že se k nim mohu připojit. Já jsem mu říkal, že nic neumím, ale on mi řekl, že mě vše naučí.

Jednoho dne jsem se tedy sbalil a odjel jsem s cirkusem. První den s cirkusem byl velice hektický. Celý den jsme jeli a cíl byl stále v nedohlednu. Zato jsem měl čas se seznámit s ostatními lidmi. Všichni byli velice milí.

Když jsme dojeli na místo určení, což byla Paříž, rozložili jsme tam náš cirkus a všichni mě začali učit něco jiného. Někdo mě naučil krotit lvy, někdo zase zacházet se zvířaty a dělat s nimi různé triky a také mnoho dalšího. Když jsem se přeci něco naučil, začalo představení. Byl jsem velmi nervózní, ale když jsem dělal to, co mi šlo, jako kouzlem ze mě ta tréma opadla. Po tomto představení jsem sklídl veliký aplaus.

Od prvního vystoupení jsem se ve svých zkušenostech velmi zdokonalil. Už s cirkusem jezdím nějaký ten rok a projeli jsme skoro celý svět.

Tomáš Kadlec, 8. B

S cirkusem na cestách

Je sobota a já vyrazím na konkurz do cirkusu. Jdu tam s gymnastickým vystoupením. Po dvou hodinách nervózně sedím na lavičce a modlím se, aby mě přijali. Uběhne pět minut a přijde milá paní, která mi oznámí, že mě přijali a že hned zítra máme první vystoupení a byla by ráda, kdybych tam vystoupila.

Je neděle ráno a já se nemohu dočkat svého prvního vystoupení. Obleču se, vyčistím si zuby a svážu si vlasy do drdolu. Nasnídám se a vyrazím do cirkusu. Po deseti minutách si uvědomím, že nemám dres. Otočím se a běžím rychle domů.

Domů příběhnu moc pozdě a už nestíhám být včas na vystoupení. Sednu si na postel a jsem smutná, přemýšlím, co udělám. Napadne mě, že pojedu na kole. Popadnu dres a vyběhnu z domu. Běžím do garáže, popadnu kolo a rychle se rozjízďím.

Už jsem skoro u cirkusu, bude to jen tak tak, abych to stihla. Jedu hodně rychle, naproti mně jede auto. Leknu se ho, prudce zabrzdím a přeletím přes řídítka. Vidím nebe a cítím se jako bez života. Nade mnou stojí pán a ptá se mě, jestli nechci pomoc. Odmítnu, nechám tam kolo a běžím do cirkusu. Cítím se už dobře a rozhodně musím vystoupit. Jsem připravená, stojím v zákulisí a jsem nervózní. Přijde za mnou ta milá paní, podívá se na moje kolena a zůstane stát s otevřenou pusou. Podívám se na svoje koleno a zjistím, že je celé od krve. Milá paní jménem Hildegarda mi koleno ošetří a zdrží vystoupení. J8 si koleno obvázu a vystoupení může začít.

Vystoupím na jeviště a lidé začnou mírně tleskat. Udělám přemet vpřed a vzad. Poté udělám stojku přes kolena a udělám provaz. Pak následuje dvojité salto vzad a nakonec full out. Dvojitý přemet s trojitým vrutem, dvojitým saltem vzad a ukončení arabem a nakonec rondátem. Zvednu ruce na ukončení vystoupení a je chvílku ticho. Slyším jenom svůj dech a pak to najednou vypukne. Lidé začnou šilet, pískat a hrozně moc tleskat. Jsem šťastná a rozhodla jsem se v cirkusu nadále pokračovat.

Sandra Léayová, 8. B

*Martin Čečelovský, Tobiáš Enright,
Sofia Rymalovska, Barbora Lišková, 1. A*

Oana-Bryana Vicol, Matyáš Timko, 1. A

Barbora Lišková, 1. A

Oana-Bryana Vicol, 1. A

Sofia Rymalovska, 1. A

*Matilda Říhová, Jan Vodička,
Benjamin Muzika, 1. A*

S cirkusem na cestách

Jsem artista v cirkusu Honimbo. Jmenuji se Štefan Teplý. Můj bratr Franta je krotitelem lvů. Jezdíme často vystupovat do ciziny, kde jsme velice slavní. Na světě nemáme konkurenci.

Náš principál, Evžen Hluboký, má zdravotní problémy a díky tomu cirkus i finanční. Abychom nezkrachovali, museli jsme najmout krotitelku krokodýlů Lenku Statečnou. A vydali jsme se na cestu po Evropě.

Nejprve jsme se vydali do Německa, do města Berlín. Předvedli jsme číslo, ve kterém jsem šel po laně a bratr a Lenka pode mnou připravovali zvířata. Další zastávkou byl italský Řím. Zde jsme vystupovali v Collosseu.

Po tour v Evropě jsme jeli do Ameriky. Zde jsme navštívili Argentinu a Brazílii. V Jižní Americe se nám líbilo, a tak jsme se vydali ještě do Kanady. Z Kanady jsme odcestovali do Afriky a Asie. Cesta byla náročná, ale při představení jsme únavu vůbec necítili.

Během cest jsme náš cirkus zachránili od finančních problémů a principál se uzdravil. Byla to skvělá cesta.

Christian Legdan, 8. B

S cirkusem na cestách

Jeli jsme našim cirkusovým vlakem na místo určení. Nevěděla jsem, kam jedeme nebo kdy tam dorazíme. Ale věděla jsem, že to bude skvělý zážitek, jako vždy.

Všichni, kteří mohli, trénovali na vystoupení. Bylo to zvláštní, nikdy nikdo netrénoval na cestě. Šla jsem okolo kanceláře našeho ředitele. Lehce jsem zaklepala na dveře a ty se vzápětí otevřely a uslyšela jsem ten známý hlas říct: „Pojď dál.“

Vešla jsem dovnitř a zavřela za sebou dveře. V hlavě mi bloudila pouze jedna otázka: „Kam jdeme a proč všichni tak usilovně trénují?“ Řekla jsem: „Promiňte, že otravuji, ale mám dvě otázky, jež bych ráda měla zodpovězené.“ Byla jsem velmi nedočkavá. Náš ředitel řekl, že mé otázky rád zodpoví. A tak jsem spustila. „Kam jedeme? A proč všichni trénují?“ Ředitel se jen pousmál a s radostí odpověděl: „Děvče, jedeme do Velké Británie. Budeme mít představení před samotnou královnou.“

Byla jsem v šoku, ale měla jsem radost. Poděkovala jsem za zodpovězení mých otázek a odešla do svého kupé. Rozhodovala jsem se, jaký si vzít oblek na hrazdu. Nevěděla jsem, jestli červeno-bílý, modro-bílý anebo červeno-modro-bílý oblek. Po asi třiceti minutách jsem se rozhodla pro oblek ve všech třech barvách britské vlajky.

Po dni cesty jsme konečně dorazili na místo, kde nás přivítala sama královna a její strážce. Po přesném určení času a místa se všichni šli připravit a upravit. Představení začalo na minutu přesně a sklidila náramný úspěch. Poté jsme se dali znovu na cestu.

Irena Fenclová, 8. B

Tobiáš Richtr, 6. A

S cirkusem na cestách

Jmenuji se Franta Teplý a můj bratr Štefan Teplý. Spolu s bratrem vystupujeme v cirkusu Honimbo jako krotitelé lvů. V cirkuse jsme spokojení, ale cirkus má v poslední době finanční problémy.

Kvůli těmto problémům se dost propouštělo a zůstalo nás jenom pár. K tomu se přidaly zdravotní problémy principála Evžena Hlubokého. Je možný scénář, že cirkus zavřou. Proto jsme se s bratrem rozhodli udělat turné po Evropě. Není to hezký úkol, ale je to jediné, co může cirkus zachránit. První zastávkou bude Vídeň a poté bude následovat Paříž, Berlín a Budapešť.

Avšak jednoho dne nastal problém, v pavilonu vypukl požár a jeden ze lvů uhynul. Zatřásl to všemi. Ke všemu to byla hlavní hvězda našeho programu. K tomu lvovi jsem měl silný vztah. Vychovával jsem ho od lvíčete. Avšak turné jsme ukončit nemohli. Proto jsme pokračovali dál a kupodivu se dařilo.

Turné se nakonec vydařilo, avšak vrátili jsme se bez jednoho důležitého člena. Cirkusu se od té doby daří a i Evžen Hluboký porazil svou nemoc a znovu jsme se stali nejvyhlášenějším cirkusem střední Evropy.

David Šindelář, 8. B

4/4
Kulichová 2019
Kristýna Kulichová, 9. B

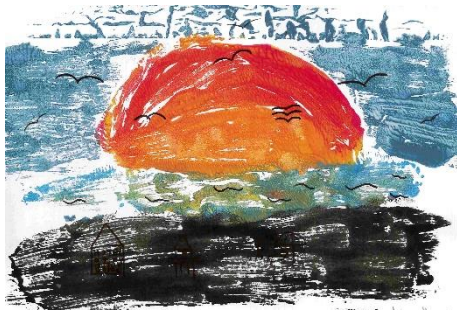
4/4
Bohdalová 2019
Linda Bohdalová, 9. B

1/1
Kliment 2019
Marek Kliment, 9. B

Natálie Talafousová, 6. B

1.1.2019
Thuy Duong Hoang, 6. B

Zahrada

Mé oblíbené místo, kam se rád vracím, je naše zahrada. Nachází se nedaleko Vodňan a jezdíme tam každý víkend.

Nejlepší je to ale v létě. Opékáme špekáčky nebo se koupeme v bazénu. Také sklízíme úrodu. Sbíráme třešně, meruňky a broskve. Většinou domů ale nic neodneseme, protože to všechno sníme.

Zahrada je skvělé místo na relaxování. Už se moc těším na léto, až si lehnu pod strom do stínu a vezmu si knihu na čtení. Ale abych takto ležel celý den, jako moje sestra, to mě ani nenapadne. Raději jdu sekat trávu nebo se jen projdu kolem nedalekých rybníků.

Na zahradě nemáme chatu, nýbrž maringotku. Bohužel v létě se zde kvůli vysokým teplotám nedá spát. Vyvětrat ji nemůžeme, poněvadž se tam okamžitě usídlí komáři. Večer tedy musíme jezdit spát k babičce. Naštěstí to není daleko od zahrady.

Zahrada je asi mé nejoblíbenější místo na světě. Moc rád se tam vracím a vždy se moc těším na to, až bude léto.

Tomáš Bísek, 8. B

Jeden den na mém oblíbeném místě

Bohužel jenom jeden den jsem byl v Praze. Celý den jsem cítil, že se můj sen přeměnil ve skutečnost.

Když jsem chodil po starých uličkách, přemýšlel jsem o tom, jak po těchto uličkách chodili chudí a bohatí středověcí lidé, kteří měli krásné středověké oblečení. Zlatá ulička mě překvapila nejvíc. Měl jsem těžké pocity, když jsem uviděl, jakým krutým způsobem trestali lidi. Starý chrám svatého Víta byl krásně ozdoben. Vedle něho jsem se cítil jako malý hoch vedle obra. A se stráží, která chránila chrám, jsem sympatizoval.

Když jsem stál na Karlově mostě, nerozuměl jsem, jak ho mohli lidé žijící ve středověku postavit.

Cestou zpět do Českých Budějovic jsem jel vlakem a porovnával vlaky s ukrajinskými.

Ten jeden den v Praze byl nejhezčí. Celý svůj život jsem měl sen, že jednou pojedu do Prahy. Můj sen se splnil a jsem za to rád.

Mykhailo Sandul, 8. B

Matěj Řepa, 7. B

Alois Turek, 6. A

Jeden den na mém oblíbeném místě

Mé oblíbené místo je ostrov uprostřed Indického oceánu. Na normální mapě není skoro vidět, protože je velký asi jako větší česká vesnice. Leží okolo 50 km od pevniny.

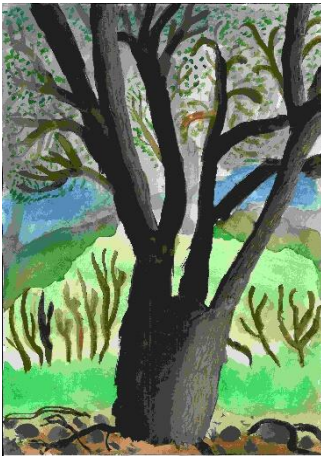
Východ slunce je, jako by vytékala káva zpoza moře. Listy palem prochází vítr, který šumí jako nekonečně uspokojující melodie. V pralese zpívají ptáci operu nejrůznějších tónů. K snídani si dávám vodu z kokosu, který roste na palmě vysoké jako já. Ranní rybolov mám nejraději, voda nemluvně stojí a já chytám rybky na snídani.

Odpoledne se jdu vykoupat do vody teplé jako kafe. Skamarádil jsem se s papouškem otravným jako hmyz. Písek na pláži je rozpálený jako pánev na ohni. Sem tam připlují delfíni, ze kterých mám strach, takže se jim vyhýbám.

Večer se opět dívám na Slunce, které zapadá za horizont. K tomu plápolá zapálený oheň, který dělá klidnou atmosféru. Voda je tichá jako nemluvně, jenom zase ten otravný papoušek. Úplně na konci dne odplouvám a jen v dáli vidím, jak ostrov pomalu mizí z mého dohledu.

Toto místo mám rád, protože je plné tajemství a harmonie. Moře je tiché jako ztlumené rádio a východ a západ slunce zahřeje na srdci.

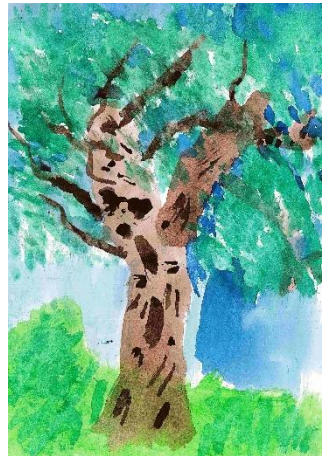
Vojtěch Vokatý, 8. B

Jan Pěnička, 7. A

Tereza Vazačová, 6. B

Václav Kříž, 6. A

Matěj Lonsmín, 6. B

Jan Lenc, 7. B

Jeden den na mém oblíbeném místě

Jednoho krásného podzimního dne jsem se vydala na své oblíbené místo. Brzy ráno jsem vstala ze své krásně vyhřáté postele a vydala se na svoje oblíbené místo. Místo je sice mimo město, ale to je jedno. Vyjela jsem s mamkou autem směr chata mojí babičky. Dojely jsme na to krásné podzimní místo.

Sešla jsem z rozpadlé cesty na hrbolatý chodníček a rovnou na své místo. Místo má i krásné jméno – „Pohádka“. V Pohádce máme malou dřevěnou lavičku a bílý stoleček. Když sedám na lavičku, cítím se jako malá 5 letá Terezka, která si tam sedávala s babičkou. Sedím a poslouchám šumění stromů, jak s nimi vítr tančí, a zpěv malých ptáčků. Mé tváře mě pálí díky tomu, že studený vítr jemně chladí mé tváře. Cítím, jak si pomalu hraje s mými vlasy.

Z Pohádky je krásný výhled na čiré a studené jezero Lipno. Vidím, jak se na vodě vlny pohupují a vítr je žene ke hrázi. Pohádka je místo klidu, samoty a odpočinku. Moje babička, která tu sedává se mnou, mi právě přinesla krásnou kostkovanou deku, která mě už zahřívá.

Na tomto místě plyne čas rychleji, než si myslím. Sedím tu už dvě hodiny a stále přemýšlím. Toto místo je okouzující samo o sobě.

K místu cítím velkou lásku. Ráda tady sedávám, i když je taková zima. Už když jsem byla miminko, jezdila jsem sem pořád. Toto místo mě vždy uklidní.

Terezie Kýčková, 8. B

Jeden den na mém oblíbeném místě

Mé oblíbené místo se nachází v jednom úžasném parčíku nedaleko od města Děčín. Samotný Děčín se mi nelíbí, není barevný, ale takový smutně šedivý. Ale ten park je oproti Děčínu jako nebe a dudy.

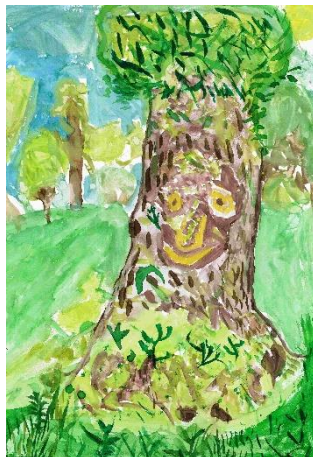
V parku jsou nádherné majestátní lípy a ohromné, i když už staré, duby. To však není ještě to místo. K tomu místu vede úzká cestička, podél které vede potůček.

Teď, když už přicházíme na toto místo, nám hned zasvítí do obličeje hřejivé paprsky slunka. To mi vždy vykouzlí úsměv na obličeji. Člověk se cítí, jako by se vznášel na načechraném bílém obláčku.

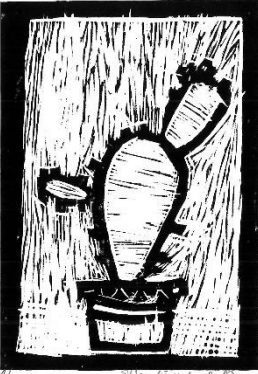
To hlavní přichází teď. Když vám do obličeje přestane svítit slunce a přestanete být oslepeni, uvidíte starou rozvrzanou lavičku. Dříve tam býval nádherný výhled dolů na louku, kde byla různá zvířata. Ale teď vidíte akorát vyschlou a bez známky života starou planinu.

Možná si říkáte, proč je to tedy mé oblíbené místo, když je všechno nádherné, a právě toto samotné místo ne. Na to je jednoduchá odpověď. Na toto místo chodíval ještě můj praděda a ukázal to dědovi a ten zase tátovi a ten to místo ukázal zase mně. Kvůli tomu to místo z celého srdce miluju a navíc mi to ukazuje, že nic není věčné.

Ondřej Vokatý, 8. B

Klára Tipplová, 6. B

1/4 Sklenářová 2019

Eliška Sklenářová, 9. A

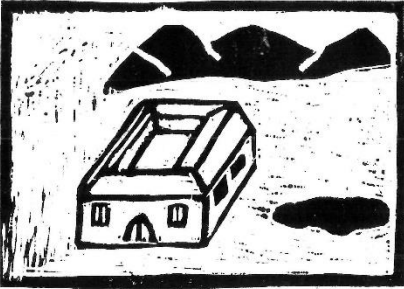
1/4 Gerczei 2019

Laura Gerczei, 9. A

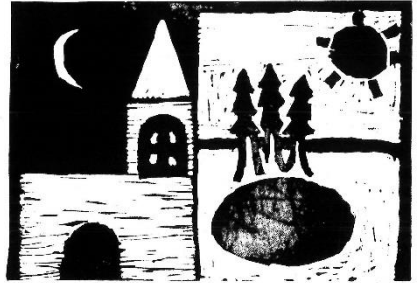
1/4 Zachová 2019

Sára Zachová, 9. A

1/4 Urbanová 2019

Anna Urbanová, 9. B

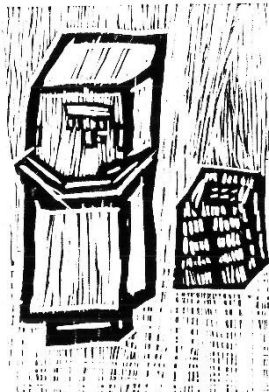
1/4 Květounová 2019

Nikola Květounová, 9. B

1/4 Farková 2019

Zuzana Farková, 9. B

1/4 NOVOTNÝ 2019

Adam Novotný, 9. A

1/4 Zhu 2019

Anna Zhu, 9. A

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Přesně tak vypadalo mé letní odpoledne na zahradě.

Tráva byla místy žlutá od neustálého sucha. I mně bylo velké horko, a proto jsem dodržoval správný pitný režim. Pozoroval jsem slunce, jak svými slunečními paprsky spaluje přírodu. Dokud ho nezastínil mrak.

Přinesl nám blahodárny déšť. Spatřil jsem, jak se všechno začíná probouzet. Rostliny se narovnávaly ze své uschlé podoby. Stromy se zazelenaly a začaly vytvářet malá, prozatím zelená jablíčka. Vzduch se pročistil a začal foukat příjemný vánek.

Za chvíli déšť skončil a zvířátka začala vylézat ze svých úkrytů. Na louce se pásli zajáci společně se srnkami. Pohlédl jsem na nebe, kde se vznášeli ptáci různých barev. Moc jim závidím, jak si bezstarostně létají, kam chtějí. Mají velký rozhled vysoko nad koruny stromů.

Slunce už zapadlo a byla tma. Odebral jsem se do chaty k příjemnému spánku. Bylo to velmi pěkně strávené odpoledne.

Tomáš Bisek, 8. B

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Ležím ve voňavé trávě a hlavou se mi honí spousta krásných myšlenek. Nade mnou svítí hřejivé slunce, které mi sahá paprsky do obličeje.

Zvednu se a na nohách ucítím studený a lechtavý pocit. Jdu po trávě k temnému lesu, který voní po stromech. V lese je ticho a příjemně. Ptáčci všeho druhu létají z velkého stromu na zelený keř. A přitom do rytmu prozpěvují a povídají si. Vyjdu z lesa a uvidím veliký potok, který teče pomalým proudem.

Dojdu k velkému potoku a nemůžu se na jeho krásu vynadívat. Vlezu jednou bosou nohou do studeného potoka a příjemně mě to v teplém počasí ochladí. Potůček teče pomalým proudem a vydává zvuky, jako by se mnou komunikoval. Voda v něm tiše hučí a skáče od velkého kamene ke kameni malému. Přejdu potok a dojdu k hlučné silnici.

Vejdu na silnici, po které přebíhají srnky, srnci a jezdí po ní auta. Když jednou nohou vkročím na silnici, seskočím zpátky na trávu, protože mi horká silnice spálila studenou nohu. S bolavým pocitem jsem rychle přeběhla rozpálenou silnici, a když jsem šlápla do studené trávy, moc se mi ulevilo. Chvíli jsem šla po trávě a pak jsem se dostala zpátky k louce.

Lehla jsem si zpátky do úžasné trávy a shrnula si v myšlenkách celý svůj den. Od krásné louky přes voňavý les, studený potok, horkou silnici a zpátky k louce. Lepší den to být nemohl.

Sandra Lévyová, 8. B

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Sluníčko svítí do mých očí, a to mě pálí. Po hodině začnou pršet malé a studené kapky deště.

Lehnu si na zem na bujně rostoucí trávu a naše nádherné oči sledují mráčky, které mi připomínají malá zvířátka.

Les je moje nejoblíbenější místo, je tam klid a ticho. Slyšíme tam zpěv malých a roztomilých ptáčků. Všude houby a stromy, které nádherně vypadají a voní.

Příroda je překrásná. Večer svítí všude barevná světýlka, která ozařují večerní tmu.

Jesicca Samková, 8. B

BABOČKA ADMIRÁL

Je jeden a největší z čich denních motýlů. Čiše. Vyrůstá se
 v šerých až červených a bílých křídlech s bílými pruhy a s bílými
 špičkami. Délka křídel: 5-6 cm (rozpětí křídel)
 Zbarvení křídel: na tmavé křídlo podél okraje bělavá
 čerpaná okrajová pruhy, na předních křídlech výrazná bílá
 skvrny na krajích jsou drobné plané skvrny.

Životní cyklus

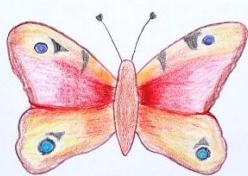
V ČR jsou k vidění od května do října. V květnu
 přiletějí. Rozmnožuje se na podzim pasoučím spělem
 na jehličkách, papíru, loupaných křídlech, listů v nádob-
 kách. Žijí až do zimy v neklidném stavu.

Zdroj: wikipedia

Kamila Pěničková 2.A

Hana Pěničková, 2. A

Babochka parvo oko

Jeden z našich nejkrásnějších
 motýlů. Délka křídel 3 cm, u samice
 trochu větší. Čiří velké ovčí skvrny
 na vnitřní straně křídel. Barva křídel
 je hnědočervená. Běží k našim nejhoj-
 nějším motýlům. Často se usazuje na kři-
 stech bodláku, ale můžeme ho vidět i na ji-
 ných rostlinách, kde konzumuje nektar. Motýl
 přivoně na půdách, chladnějších sklepech a ve
 stromech. Létá na loukách, v zahradách, v parcích
 i uprostřed měst. Objevuje se brzy na jaře.

Nikola Š.

Nikola Štrobová, 2. A

Žáci 2. A

Babochka parvo oko

Babochka parvo oko je druh denního motýla.
 žijící se podle informací barvením červené, bílé a na
 křídlech.
 Samička naklade vejce, ze kterých vzniká larva.
 Z vajec se vyvíjejí housenky, které dospívají na chrysalis
 a nakonec se přeměňují na motýla.
 Parvo oko se s námi vyskytuje v zahradách, parcích
 a na loukách.
 Motýl se živí nektarem a jinými sladkými
 šťávami.

Petra Kohoutová, 2. A

Můj den se psem

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Tento den je takový volný. Běžím a někdy chodím pomalými krůčky po krásné rozkvetlé louce, která je provoněná lučním kvítím. Vedle mě leží hnědo-bílý kavalír, srst mojí fenky je dlouhá, a proto ve větříku vlaje.

Já a moje Ejminka jsme seděly pod rozkvetlou jabloní a užívaly si ten klid, poslouchaly zpěv ptáčků, bzuceň včel, které nosí med do úlu. Jak jsme tak seděly, obě jsme usnuly. Potom nás probudilo jemné šramotění v trávě.

A byl to malý koloušek a jeho maminka. Opatrně jsme přišly k nim. Koloušek k nám cítil velkou lásku, ale maminka byla nervózní. Pohládila jsem ho a hned přilnul ke mně do klína.

Pomalou se hřejivé slunce ukládalo ke spánku a já šla po zelené louce s kolouškem a psem k malé dřevěné chaloupce ve vesnici Líšnice. Při cestě domů jsem pozorovala krásné žlutooranžové slunce, jak šlo spát.

Přišly jsme do krásné chaloupky s kolouškem a jeho maminkou. Oba dva leželi na pohovce, na které byla sláma. Ejminka si lehla ke mně do postele a všichni jsme zavřeli svá očka a spali.

Terezie Kýčková, 8. B

Radek Kneys, 9. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Požáry v přírodě, nebo celkově požáry, jsou celkově obsáhlé téma. A přijde mi, že není zdaleka vůbec tak řešené, jak by mělo.

Jen za posledních pár let jsme slyšeli o několika požárech, ať už to byla Amazonie nebo Austrálie. A to byly jen ty velké.

Co se týče Austrálie, v plamenech (krom 28 lidí, několika desítek domů a plochy lesů o velikosti Německa) skončila svůj život i miliarda zvířat. A to už není zábava. To je 30% celé populace koal.

Společnost se rozdělila na dva tábory. Co společnost, lidstvo. Jeden tvrdí, že se nic neděje a je to jen „takové období“, druhý zase že se jedná o klimatickou krizi způsobenou lidstvem.

Já se klaním k tomu druhému. V oceánu už je tolik plastů, že ho lidé přirovnávají nejen k velikosti států, ale kontinentů. Hořela/hoří Austrálie, Amazonie. V některých oblastech musí lidé nosit kvůli smogu roušky (Asie především). Benátky se pomalu začínají potápět.

Toto všechno není náhoda, je to propojení, ať už si kdokoli myslí cokoliv. A jestli někdo nevěří, že za to mohou lidé, argumentem je například jedna zajímavá studie. Pokud bychom převedli těch 4,8 miliardy let, co Země existuje na 48 hodin, průmyslová revoluce by trvala jednu minutu. Za tu jednu minutu jsme stihli vykácat 50 % lesů po celé planetě. To už něco říká.

Na závěr bych řekla, že bychom se měli chovat ohleduplněji. S mnoha menšími věcmi můžeme přece pomoci něčemu většímu.

Anežka Eline van Heusden, 8. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Jak zabránit požáru v přírodě? To je otázka, každý člověk by měl vědět, jak správně hasit a rozdělovat oheň.

Je jeden takový zálesácký zákon a ten zákon říká, že každý, kdo rozdělá oheň, musí kolem ohně dát kameny, být 50 metrů od lesa a správně topit.

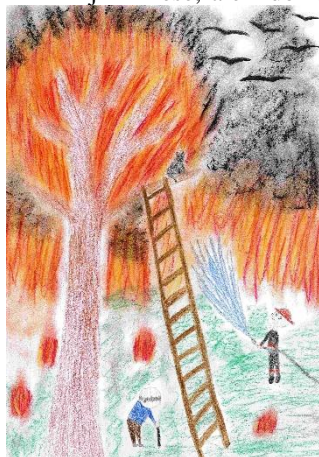
Myslím, že spousta lidí toto nedodržují, a proto je dobré mít tento zákon naučený.

Další věc, která je důležitá, abychom zabránili požáru nejen v lese, ale i doma, je kontrola komínu. Každý člověk, který má doma kotel a topí, by měl mít vyciděný komín od kominíka. Už se kolikrát stalo, že komín nebyl řádně vyciděn, ucpal se a kotel udělal „buch“ a požár byl na světě.

Prevencí, jak zabránit vzniku požáru, je mnoho, tyto jsou, podle mě, jedny z nejdůležitějších zákonů.

Stává se i to, že nějaký nezodpovědný kuřák odhodí nedopalek do hromádky chrástí. Když odejde, nedopalek doutná, za chvíli se začnou objevovat plamínky a oheň je na světě. Proto by měl každý kuřák nedopalek řádně vyhodit do koše.

Vojtěch Prokeš, 9. B

Thuy Duong Hoang, 6. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Byl horký letní den a v Šumavském národním parku se pořádala akce. Akce se konala v zatopeném lomu. Účelem byly závody ve skoku do vody. Na akci přišlo dost lidí.

Akce je mířená spíše na mladé lidi a prostory lomu nezvládaly nový příval lidí. Nastal částečný chaos a lidé se dostali do míst, kam nesmí.

Najednou se však ozývaly hlasy lidí. Za horizontem byl vidět dým a nikdo nevěděl, co se stalo. Po chvíli bylo jasné, že vypuknul požár. Ze všech stran se ozývaly hlasy. „Všichni utíkejte!“ Nebo: „Pomoc!“ Lidé se snažili utéct a zacpali únikové cesty. Nastala panika a nikoho nenapadlo zavolat hasiče, protože se snažili zachránit si život.

Po příjezdu záchranných složek bylo celé okolí lomu v plamenech. Byly to desítky hektarů lesa v těžko přístupných místech. Byly přivolány všechny hasičské sbory v okolí. Dokonce přijeli hasiči i z rakouské strany.

Požár byl zdrcující a hašení trvalo dlouhé týdny. Byly zapáleny stovky hektarů lesa a zemřelo mnoho zvířat. Dodnes se neví, kdo za požár může. Smutné je, že takovým událostem se dá jen těžko předejít. Je na každém člověku, jak zachází s ohněm. Takové události jsou častější každým rokem.

David Šindelář, 8. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Požáry jsou čím dál častější díky klimatickým změnám. Oteplování ubližuje přírodě a tím pádem i všem živočichům.

Nejlépe hoří lesy jehličnaté, které vykazuje člověk. Například požáry v Austrálii, které nemohl ani člověk zastavit. Příroda si vždy vezme to, co chce. Dá se říct, že naše planeta za pár let uhoří v plamenech slunce, protože se zvětšuje, nebo naopak slunce zhasne, jako každá hvězda.

Mohlo by se jim zabránit tím, že bychom byli ohleduplní, neodhazovali odpad a všechny ty věci, co se lidé, kteří stojí o záchranu Země, snaží propagovat. Vláda, civilní lidé a další se tím nezabývají.

Kdybych s tím mohla něco dělat, bylo by to fajn. Jenomže pár lidí z miliónu jsou jen jehla v kupce sena. Požárům a dalším problémům nezamezíme jenom sezením na židli a přemítáním o tom, jak by to bylo fajn zachránit zeměkouli.

Náš problém je, že nic neděláme. Kéž by si všeho, co lidstvo dělá, všimla vláda a zkusila udělat.

Sára Mrázová, 8. B

Jan Urban, 6. A

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

V poslední době se v přírodě objevuje více požárů než kdysi. Je jedno, v jaké jsme zemi nebo kontinentu, požáry jsou všude.

V přírodě je mnoho zvířat a rostlin, ale lidé nepřemýšlejí nad tím, že požáry mohou všechno zničit. Při požárech umírají zvířata a ničí se rostliny. V poslední době při požárech zemřelo, nebo se alespoň popálilo, mnoho zvířat. Přišli jsme také o mnoho stromů a keřů v lesích.

Lidé nepřemýšlejí, co všechno může zavinit jen „pouhá“ zapálená cigareta poblíž lesa nebo suchého místa. Často také požáry zavíní zapálený oheň na špatném místě.

Každý z nás určitě někdy něco podobného udělal. A proto si myslím, že bychom se všichni měli nad sebou alespoň chvíli zamyslet.

Když nebudeme v suchých oblastech zapalovat oheň a další podobné věci, určitě množství požárů zmenšíme. Naše planeta trpí, když musí zvládat požáry. Představte si, že je všude kolem nás jen pár stromů, možná ani to ne... V takové přírodě by se nám moc nelíbilo. A když není příroda, nebudou ani zvířata. Pak už bychom možná nebyli ani my. Tak se nad sebou musíme všichni zamyslet a život bude lepší.

Kristýna Kulichová, 9. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Jak požáry vůbec vznikají? Jak jim můžeme pomoci, aby nebyly? Vznikají rychle? Jak se musíme zachovat, když vidíme požár? Jak bych vůbec zareagovala?

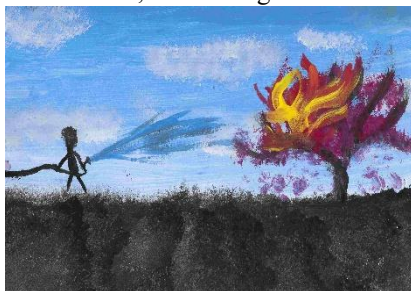
Pokládám si pořád dokola několik otázek, na které neznám přesné odpovědi. Požáry se stávají víceméně nejvíce v letním období. Jsou vysoké teploty, není dostatek vody a je sucho.

V tomto období, okamžiku či místě, kde se právě nacházíme, bychom si měli uvědomit, jak se chovat a dávat pozor např. na nedopalky od cigaret. Víme, co se v danou chvíli může stát? Víme, jaký následek potom může zůstat?

To bychom si měli odpovědět a zamyslet se nad tím, než tu cigaretu zahodíme do suché trávy.

Také se často stává, že jsme třeba s kamarády a kempujeme u vody a rozděláme si oheň. Je také dobré myslet na to, abychom ho nezapomněli uhasit. Nebo abychom ho neuhasili málo.

Myslím, že hlavním bodem je uvědomit si, co děláme a čeho se můžeme dopustit. Poté můžeme zabránit požárům a různým nepříjemným věcem.

Linda Bohdalová, 9. B

Simona Huspeková. 6. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Požáry v přírodě, někdy za ně může člověk a někdy se podpálí nějaká suchá travina. Může vzniknout tak, že lidé špatně uhasí oheň, nebo odhodí nedopalek z cigarety.

Můj děda jednou vyprávěl, jak po válce česká armáda likvidovala munice, skladovali ji kousek od jejich stanice. A kvůli střelnému prachu, který tam všude byl, se to podpálilo a munice, která tam byla, začala vybuchovat a zapálilo to kus lesa.

Další dva dny to hasili hasiči a vojáci to potom procházeli, aby se ujistili, že tam už žádná munice není. Malý sklad, kde byla munice, už tam nebyl, zbyly jen základy.

Další možnost požáru je, když si lidé v lese dělají oheň a neohraničí to kamením nebo neodhrabou listí a jehličí, které leží kousek od ohně.

Nebo oheň špatně uhasí. Oheň můžeme uhasit tak, že ho polijeme vodou, nasypeme na něj písek anebo ho zaházíme hlínou, aby se oheň udusil.

Marek Kliment, 9. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

V dnešní době se často stávají požáry v přírodě. My si řekneme o tom, jak tyto přírodní požáry mohou vznikat a jak se dají uhasit nebo zastavit.

Nejdříve si tedy řekneme, jak tyto požáry vznikají a jaké druhy přírodních požárů vlastně jsou. Takže, takový přírodní požár může vzniknout dlouhodobým teplem. Dlouhodobé teplo způsobí schnutí stromů, keřů, trávy a půdy. Jakmile je půda suchá a je velké teplo, může s pomocí slunce snadno chytnout. Další druh je např. výbuch sopky. Když vybuchne sopka, začne z ní rychle vytékat láva, která všechno spálí. Právě od té lávy může chytnout např. les, louka atd... Také z té sopky vyletí spousta popela, který dosedne a zabije zvířata a i stromy. Ještě mám jeden příklad, a tím je bouřka. Při bouřce, jak všichni víme, vznikají blesky. A právě blesky mohou zažehnout požár.

Požáry se mohou šířit pomocí větru, suché půdy a něčím, co může také hořet.

Jak se proti požáru bojuje? Požár se dá zastavit vodou, pískem, ale také tím, že před tím, než tam požár dorazí, spálíme kontrolovaně pruh půdy, aby požár, když dorazí, nemohl dále hořet. Nejvíce se používá hašení vodou.

Vít Šedivý, 9. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Myslím si, že požáry v dnešní době jsou bohužel častá událost, která se objevuje po celém světě docela často.

Požáry lesa nebo čehokoli jiného jsou převážně záležitostí globálního oteplování. Často jsou také zakládány lidmi. Buď schválně nebo neopatrností způsobenou lidmi.

A jak těmto požárům zabránit? Určitě by to chtělo více srážek, ale s tím my lidé nic neuděláme, zničili jsme si planetu, na které žijeme, a teď bychom po přírodě chtěli více srážek. Jenže příroda je mocná věc a vše si udělá podle sebe a nás lidi nepotřebuje.

Domnívám se, že to rok od roku bude horší a různých požárů a povodní bude přibývat. Jestli chceme alespoň trochu zabránit požárům, neměli bychom rozdělovat oheň v lese a už vůbec ne, když je suché období. Samozřejmě ani cigarety nejsou dobré, i díky tomu vznikne spousta požárů.

Kvůli požárům uhynie každoročně sta tisíce zvířat a bohužel zemřou i nějací lidé.

Anna Urbanová, 9. B

Požáry v přírodě a jak jim zabránit

Požáry v přírodě jsou dlouhodobým a běžným problémem. Nejenom u nás, ale v celém světě, si můžeme připomenout požáry v Austrálii. Tyto požáry jsou zapříčiněny vysokou teplotou podnebí a suchem, které v Austrálii dlouhá léta panuje.

U nás takové požáry nejsou běžné. Spíše se domnívám, že požáry u nás jsou zapříčiněny obvykle špatně uhašeným ohněm. Pod tento pojem se vztahuje spousta věcí, nedopalky od cigaret.

Tyto požáry se velmi těžko odhadují a málokdo s nimi počítá. Požáry v přírodě se těžko kontrolují a myslím si, že uhašení nějakého většího požáru je vždycky otázka jednoho dne až dvou.

Jak těmto požárům zabránit? Nejlepší by asi bylo snížit počet míst, kde je povoleno rozdělovat oheň a ke každému místu přidat poučení o bezpečnosti.

Myslím si, že jsem řekl vše, co bylo potřeba a co mě k danému tématu napadlo.

Denis Klepsatel, 9. B

Vzpomínky

Manželství, to je krásná věc. Ovšem někdy je zapotřebí uvědomit si, jak to všechno vlastně začalo.

Už ve středověku si lidé připomínali svoje výročí manželství nejrůznějšími způsoby. Jak to ale dělali, když neměli k dispozici žádné mobily, tablety nebo chytré hodinky? Podstata tohoto tématu je velice složitá, protože dnešní generace už oslavuje výročí manželství pouze přes elektroniku.

Ale i tak se často ptám sebe nebo svých přátel, proč, když máme první schůzku s naší milou, si na to nevzpomínáme? Vždyť dnes je na světě tolik možností, jak zjistit, kde jsme měli první setkání.

Když si to nepamätujeme, zbývá nám potom jedině: „Proč jsem si to místo nevyfotil?“

Člověk by měl vědět, že na takové věci by se mělo pamatovat. Proč si na to nepamätujeme? A proč si na to nepamätuje ani naše milá? Nevím, asi je to tím, že se si ve vším, čemu nerozumíme, pomáháme mobily.

Na závěr bych vás chtěl poprosit, abyste na tyto věci nezapomínali.

Martin Jenšovský, 9. B

Žáci 1. A

Škoda, že jsem si to místo tenkrát nevyfotila

Byla krásná podzimní sobota a my se rozhodli jet na výlet. Tatínek vybral kopec Knížecí stolec, který se nachází nedaleko Lipna.

Na kopci by měla být rozhledna, ze které bychom měli vidět Klet' a za dobré viditelnosti i Alpy.

Vyrazili jsme v půl osmé ráno a asi za hodinu jsme byli na parkovišti. Na kopec to bylo okolo 10 kilometrů. Ze začátku jsme šli po silnici a asi po třech kilometrech vystřídala silnici prašná cesta. Příroda byla nádherná, padalo listí a foukal příjemný teplý vítr. Najednou bratr vykřikl: „Králíci!“ Opravdu, pod stromy seděli dva králíci. Škoda, že jsem si nevzala telefon a nemohla si je vyfotit. Naštěstí tatínek měl fotoaparát a z dálky si je stačil vyfotit. Když jsme přišli blíž, králíci zmizeli.

Asi po třech hodinách chůze do mírného kopce jsme se ocitli před naším cílem. Teď nás čekalo to nejhorší. Kopec byl dost prudký a byla zde dost vysoká tráva. Po deseti minutách stoupaní jsme se konečně vyšplhali na vrchol. Vystoupali jsme na vyhlídku a rozhlédli se po kraji. Byla krásná viditelnost a bylo nádherně vidět do kraje. Viděli jsme okolní kopečky a byla vidět i Klet'. A znovu mi bylo líto, že jsem si nevzala mobil a nemohla si to vyfotit. „To je nádhra,“ zvolala maminka.

Poté jsme se vraceli k autu a cestou na parkoviště jsme si každý snědli housku.

Anna Urbanová, 9. B

Jak jsem si osladil život

Takto se procházím ulicí, tu náhle slyším hlasy. „Vrat' mi to,“ křičí chlapec menšího vzrůstu na pořádného kolohnáta. Ozval se švistot a malý chlapec leží na zemi. „No tak to ne!“ vzedmula se ve mně vlna rozhořčení a rozběhl jsem se k chlapci a pomohl jsem mu na nohy. S plakajícím chlapcem jsem došel k cukrárně a objednal dvě pořádné horké čokolády. Jak tam tak sedíme, chlapec povídá: „Ahoj, jmenuju se Colin.“ A usmál se. „Prosím tě, Coline, co se stalo?“ povídám zase já.

„No, ten velký chlapec je z mé školy, ale chodí o tři ročníky výše a pořád mi bere nějaké věci, až jsem se rozhodl se mu postavit a sám vidíš, jak to dopadlo,“ řekl a sklíčeně svésil hlavu. Horečně jsem přemýšlel a nakonec povídám: „Víš ty co, já ti pomůžu, ale musíš být statečný.“

V pondělí ráno, když jsme si s Colinem povídali, najednou Colina někdo popadl a hodil s ním na dlažbu. „Naval mi peníze a svačinu, smrade!“ Byl to ten kluk. Přešel jsem se svými přáteli za Colina a všichni jsme si stoupli, dali jsme ruce na Colinova ramena. K mému úžasu se začali připojovat další neznámí lidé, až kolem Colina stálo asi 30 lidí a všichni se dívali na kolohnáta. Ten se zděšeným výrazem utekl pryč. Lidé se s úsměvy rozcházeli a Colin volal: „Děkuju!“

A tak jsem získal to nejlepší a nejsladší v životě. Přítelé.

Ondřej Nečil, 8. A

Jak jsem si osladil život

Všechno to začalo na střední škole o letních prázdninách, když jsem se dívala na televizi a viděla jsem tam rozhovor se slavným hercem, který vyprávěl o tom, jak se stal tím, kým je dnes. Když už program končil, herec se podíval do kamery a řekl: „Věť svým snům a dotáhneš to daleko.“ A program skončil.

Musela jsem nad tím přemýšlet celý víkend a v hlavě mi pořád znělo, jak říká tu svou krásnou větu. U večere jsme se rozhodla říct svým rodičům své myšlenky, ale byla jsem velmi nervózní. A potom jsem zničehonic řekla: „Chci přestat se školou a jít na herecký konkurz.“ Otec se zasmál a řekl: „To je velmi dobrý vtíp!“ Ale já mu řekla, že to vtíp není, že to myslím opravdu vážně. Maminka mi řekla: „Jestli je to tvůj sen, jdi za ním, už jsi dost velká na to, abys věděla, čím chceš být.“ A otec odešel od stolu.

Když jsem za ním šla a zeptala se ho, proč ho to tak trápí, řekl mi: „Víš, když jsi se narodila, už jsem věděl, že bych tě chtěl vidět jako zubařku, ale jestli budeš šťastná jako herečka, jdi do toho.“ Nevěděla jsem, co mu na to mám odpovědět, a tak jsem ho pouze silně objala a on mě také. Cítila jsem, jak mě jeho paže silně držely a potom mi do ucha pošeptal: „Budeme tu vždy s tebou,“ A odešel do kuchyně za maminkou a tam si něco povídali až dlouho do noci, ale bohužel jsem neslyšela, o čem mluví, protože si povídali velmi potichu,

Ráno jsem se probudila a na dveřích jsem měla nalepený lístek, kde bylo psáno: „Sejdi do obývacího pokoje, máš tam překvapení!“ Sešla jsem a tam čekal tatínek s mamkou a řekli mi, že mě odhlásí ze školy a pomohou mi splnit si sen. Nemohla jsem tomu uvěřit a moc jsem jim poděkovala.

Když začala opět škola, bylo pro mé kamarády těžké, že už se neuvídíme, ale chtějí, abych byla šťastná. Začala jsem chodit na konkurzy a oni mě odmítali, ale já se nevzdávala a pokračovala jsem ve svém snu s čím dál tím větší motivací, až mi jednou řekli: „Jste skvělá! Máte obrovský potenciál! Něco takového jsem v životě neviděl!“ A přijal mě.

Od té doby mé smlouvy navazují a jsem moc vděčná všem, kteří mě podporovali.

Magdalena Barde, 8. A

Popletená pohádka

Žila byla kdysi jedna holčička, jmenovala se Červená Karkulka. Žila na kopečku se svojí maminkou v malé chatce.

Jednoho dne maminka říkala Karkulce: „Karkulko, babičku unesl zlý drak, musíš ji zachránit.“ A tak si Karkulka oblékla svůj čepce, popadla meč a zbroj a vyšla. Karkulka šla dlouhou cestu.

Prošla skály, močály, kde se jí snažily obalamutit zlé víly, ale nepodařilo se jim to. Když Karkulka došla na rozcestník, zastavila ji podivná stařena. Řekla Karkulce: „Dobrý den, děvečko, kampak se vydáváš?“ Karkulka jí odpověděla: „Jdu zachránit babičku od draka.“ Stařena jí odpověděla: „Ty jsi ale statečná. Nechceš jít ke mně domů na jídlo?“ Karkulka stařence odpověděla: „Ne, děkuji, maminka mi zabalila jídlo s sebou. A navíc už musím jít. Na shledanou.“

Karkulka ušla veliký kus cesty a potřebovala si odpočinout, a tak si lehla do trávy a usnula. Když se probudila, byla už noc. Karkulka se lekla a utíkala za babičkou. Došla konečně k dračí sluji, kde viděla babičku, jak je přivázaná ke kůlu. Rozvázala babičku, ale když vtom se objevil drak. Karkulka řekla babičce! „Uteč, babi, já se o něj postarám.“ Babička utekla a schovala se d křoví opodál. Karkulka vytasila meč a začala bojovat s drakem. Karkulka prohrávala, když vtom na ní přistál žlutý prášek, který jí dodal sílu. Draka zabila a s babičkou šly do krčmy na jídlo. Hodovaly a hodovaly a pak šly společně domů, kde na ně čekala maminka s koláči. Karkulce „vrtalo“ hlavou, kde se vzal ten prášek. Když v tom okamžiku jí to došlo, byla to ta stařena.

Karkulka doběhla na rozcestí a poděkovala stařence a tím splatila dluh a nemusí jí nic vrtat v hlavě.

Kryštof Novotný, 8. A

Nela Hofbauerová, 8. A

Náhoda?

Byly prázdniny 2017 a já jsem začala přemýšlet o přestupu na jinou základní školu. Nakonec jsme se s mamkou rozhodly, že přestoupím na školu J. Š. Baara. Přestoupit mi nedělalo problém, protože jsem už předtím přestupoval a na tuto školu jsem šla se svojí kamarádkou už od malička.

Na této škole byly volitelné předměty, a jelikož jsem přestupovala později, zbyla na mě už jen Carmína a Bárováček. Do Bárováčku jsem nechtěla, a tak jsem se přihlásila do Carmíny. Zpěv jsem milovala už od malička, takže chodit do sboru bylo skvělé! Začalo mě to tam opravdu moc bavit. Celou šestou třídu jsem tam pracovala, aby se můj zpěv zlepšil a v sedmé třídě to začalo.

Začal školní rok 2018 a já jsem zjistila, že pojedu na dvě soutěže. Byla jsem opravdu nadšená! Letěli jsme do Paříže a do Ruska, do Jekatěrinburgu. Paříž je moje nejoblíbenější město, takže letět tam byl můj splněný sen.

Tento školní rok jsem se podívala do Berlína a v druhém pololetí poletíme do Soči. Měli jsme letět i do Říma, ale tato soutěž se bohužel zrušila. A takto to je. Je úžasné, že mohu dělat dvě věci najednou, které miluji, a to zpěv a cestování zároveň. Není to náhoda? Kdybych nepřestoupila, nikdy bych nepoznala tak skvělou partu, paní Šimkovou a pana klavíristu plus spoustu krásných míst...

Anna Tomsová, 8. A

Důležitý okamžik v mém životě

Když se tak zamyslím, důležitý a nezapomenutelný zážitek v mém životě se stal na „lyžáku“. V tomto období, přesně před rokem, jsem zažila opravdu nejtípnější týden života.

Ráno, 16. února 2019, vyjížděl náš autobus ze školy směr chata Javor v Lučanech nad Nisou.

V autobuse bylo také veselo, někteří lidé spali, jiní zase zpívali a těšili se na příjezd. Plánování po čtyřech v pokoji vypadalo skvěle. Jenže podle počtu dětí na kurzu to bohužel nevyšlo. Paní učitelka nás zařadila do pokoje po dvou. Mým parťákem se stala Megy. Byla to dívka, se kterou jsem si do té doby moc nepovídala, ale nevadila mi. Stačilo pár chvil, abych zjistila, že toho máme dost společného, ať už humor i názory na věci kolem nás. Skvělé bylo, že nás dali do stejné skupiny během lyžování. Každý večer byl naplněn smíchem.

Po „lyžáku“ jsem si vytvořila pouto s kamarádkou, se kterou si rozumím ve škole, venku, během chatu na internetu. Možná se to zdá obyčejné, ale nejdůležitější okamžik byl poznání mé „BFF“, která mi zůstane v srdci na celý život.

(BFF: Nejlepší kamarádka na život)

Tereza Kadlecová, 8. A

Důležitý okamžik v mém životě

Bylo léto. Svítlo slunce a já jsem si jela poprvé zajezdit na koni. Přijela jsem tam brzy ráno. Ten ranč jsem si představovala úplně jinak. Když jsem tam dorazila, moje představa se rozplynula jako pára nad hrncem. Na ranči byla krásná a protáhlá zahrada s uhašeným ohništěm a s dřevěnou světlou lavičkou. Uslyšela jsem řehtání koní. Před velkým dřevěným domem se objevila nějaká zvláštní paní. Po chvíli mi došlo, že je to majitelka celého ranče, včetně koní. Z telefonování jsem věděla, že je to paní Marcela. Pozdravila jsem a paní se na mě usmála. Měla krásné hnědé vlasy a tmavé oči. Zrovna si ještě zaplétala jeden z copanů, to mě potěšilo, protože jsem měla také copany. Když se vyřešily všechny finanční údaje, vzala si mě od rodičů a šly jsme ke stájím. U stájí byly ještě další dívky, s jednou jsem se dělila o valacha, kterého mi přidělila slečna Vendula, ale říkalo se jí Vendy. Byla už dospělá a měla krásné nafialovělé vlasy.

Dostala jsem na ježdění krásného hnědého valacha. Byl to český teplokrevník jménem Eliáš. S Vendy a ještě jednou dívkou jsme se o Eliáše postaraly, vyčistily a vyhřebelcovaly. A potom přišla ta nejkrásnější chvíle. Vendy mě vyhodila do sedla a mně se zatemnilo před očima. Měla jsem úžasný pocit, jako kdybych létala. Bylo to skvělé! Nepopsatelné! Tak skvěle dokonalé. Vendy na mě promluvila, ale já jí nedokázala nic říct. Byla jsem v jiném světě.

Jely jsme na výlet a bylo to dokonalé. Eliáš byl moc hodný a moc poslušný. Přála bych si na něm jet ještě jednou. A od té doby je jezdeckví mým největším snem.

Adéla Moserová, 7. A

Barbora Lišková, 1. A

Důležitý okamžik v mém životě

Mým nejdůležitějším okamžikem v životě byl den 2. října 2018. Byl to den, kdy se mi narodila sestřička.

Den předtím probíhal jako každý jiný, ale pouze do té doby, kdy mi po škole zavolala mamka, že si ji nechají v porodnici. Vůbec jsem nejela domů, takže jsem zůstala u své babičky, která bydlí v centru města, protože jsem věděla, že do druhého dne budu mít malinkého sourozence. S mojí babičkou jsme čekaly, ale pořád nic. Nemohla jsem ani usnout. Ten strach trval dlouhých čtrnáct hodin. Najednou mi okolo druhé hodiny ráno zazvonil můj mobil. Rozbušilo se mi srdce. V telefonu se ozval tatěkův hlas, který mi oznámil, že mám malinkatou sestřičku jménem Terezka. V pozadí jsem ji slyšela plakat. V tu chvíli jsem byla ten nejšťastnější člověk na světě.

Teď už je z ní velká holka, která chodí a řekne pár slůvek. Mám ji moc ráda. Budou jí za chvíli dva roky, na svůj věk je velmi šikovná.

Kristýna Prachařová, 7. A

Důležitý okamžik v mém životě

Bylo čtvrté ráno. Na mém stolním kalendáři bylo napsané datum 25. července 2019. Pomalu jsem otevřela oči, promnula si je a podívala se na hodiny. Bylo okolo sedmé ráno a uviděla jsem mamku, jak se chystá do nemocnice. Dnešek je významný den, moje sestra má přijít na svět! Pocit napětí a očekávání ve mně rostl.

Seděla jsem doma s bratrem a dohadovala se s ním, jak asi bude naše Hanička (ano, tak se sestřička jmenuje) vypadat. Shodli jsme se na tom, že bude mít baculaté (podle nás tedy buclaté) tvářičky, ručičky a nožičky, že bude mít krásné velké oči a že bude ta nejkrásnější a nejroztomilejší holčička na celém světě. Krátce po dvanácté hodině mi poslal tatěka jednu fotku a jedno video. Na fotku jsem dokázala jen s otevřenou pusou zírat. Byla na ní Hanička, která v tu chvíli spala. Ten moment byl, je a bude vždy nezapomenutelný. Když jsem se probudila z tranzu, rozklikla jsem video poslané od tatěky a čekalo mě milé překvapení. Byla na něm opět Hanička a paní doktorka při čištění a umývání mé rozmilé sestry. V tu chvíli jsem cítila štěstí a radost. Zároveň jsem měla pocit jisté odpovědnosti, přeci mám už dva sourozence a já jsem z nich ta nejstarší.

Štěstí a radost mě neopustily. Hanička roste jako z vody, už má pět zoubků a bude jí sedm měsíců, přesto pokaždé, když můj pohled padne na toho andílka, zažívám znovu ten úžasný a nezapomenutelný moment, kdy jsem Haničku spatřila poprvé.

Luu Ly Ninh Thi, 7. A

Matěj Knietael, Benjamin Muzika, Matyáš Timko, 1. A

Důležitý okamžik v mém životě

Jednou v sobotu odpoledne jsem s mamkou a její sestrou, mojí tetou, vyrazila na nákupy do města. Byli jsme jako celá rodina zrovna na chalupě a abychom se dostaly na dálnici do města, musely jsme projet lesem po nepevných silnicích a pak ještě třemi úzkými uličkami vesnic.

Vyslechla jsem si od bratranců, kolik sladkostí mám koupit a mohly jsme vyjet. Mamka řídila, vedle ní seděla teta a já byla úplně vzadu. Lesem jsme projely v pořádku. První vesnicí jsme také projely, a když jsme se blížily k druhé, přepadl mě divný pocit. Vjely jsme do vesnice a v jedné úzké uličce, v zatáčce, jsem v zrcadle, co tam visí, uviděla auto, jak prudce vjelo do zatáčky. Najednou jsem cítila silný náraz a pás se mi zařizl do krku. Vylezly jsme z auta, naštěstí všichni žijí a dívali se na úplně protlačenou stranu auta. Z druhého vylezl pán a začal se nám omlouvat. Mamka naštěstí stihla strhnout volant pryč, takže i když bylo auto v domě a půlka celá prodřená, byly jsme rády, že žijeme.

V tu chvíli jsem si uvědomila, jak je život cenný a musíme si ho vážit.

Anna Klimešová, 8. A

Důležitý okamžik v mém životě

Naši sousedi na chatě mají čivavu jménem Gučinka. Je to moc milý pejsek a často za námi chodí. Když jsme jednou na jaře přijeli na chatu, zjistili jsme, že bude mít štěňata. Ta se jí narodila 20. května, dva pejsci a tři fenky. Říkala jsem jim Arney, Bond, Edna, Hopinka a Helenka.

Když jsem je viděla poprvé, nebyla ani týden stará. Po čtrnácti dnech už jim postavili ohrádku na zahradě. Jejich majitelé byli přes den v práci, ale starali se o ně, jak to jen bylo možné, vždycky měla co jíst i pít. A tak, jakmile začaly letní prázdniny a já byla na chatě, chodila jsem k sousedům starat se o štěňata. Každý den jsem tam byla alespoň šestkrát. Pouštěla jsem je z ohrádky, aby se proběhla po zahradě. Zatímco štěňata dováděla, čistila jsem jim pelíšek. Mezitím jsem rodiče přemluvila, abychom si jedno z nich vzali. Vybrali jsme si nejmladší černou fenku, pro kterou jsme vybrali jméno Helenka. Domů jsme si ji chtěli vzít na konci prázdnin, ale protože se štěňata začínala v ohrádce nudit a zkoušela se z ní dostat, vzali jsme si Helenku raději dříve.

Toho dne, (a teď se už dostávám k tématům) kdy jsme si Helenku měli vzít domů, bylo opravdu horko. Já a můj bráška jsme byli přes den u babičky, pro Helču jsme si měli jet až k večeru. A tak jsem strávila den hlídáním času, myšlenkami na našeho pejska a psaním si s kamarádkou, které se zrovna narodila sestřička. Když si pro nás konečně přijeli rodiče, byla jsem šťastím bez sebe. Dojeli jsme na chatu, zaplatili sousedům a vzali si naši Helenku. Celou cestu mi ležela na klíně a těžce oddechovala. V autě bylo horko a ona byla vyděšená. A tak jsme navlhčili kapesník a přikryli ji s ním. Hned se jí ulevilo, takže se mi vyzvracela do klína. Zbytek cesty prospala. Když jsme dorazili domů, všechno očichávala a olizovala. Rozkousala malý míček a pak spala až do večera. Bylo krásné pozorovat svůj splněný sen!

Helena se u nás rychle zabydlela. Má nás moc ráda a my ji také. Má ráda ovoce, zejména jablka. Umí se krásně usmívat. Jak? Vycení zuby, sklopí uši, zamává ocasem a zakření se. Je to náš milovaný pejsek a my bychom ji za nic nevyměnili.

Anna Jakešová, 7. A

Důležitý okamžik v mém životě

Je to těžké. Důležitých okamžiků má člověk dost, ale jak vybrat ten největší?

Podstata důležitých okamžiků by se dala najít v našich cílech a plánech, jaké jsme měli v minulosti. Pro mého bratra je nejdůležitějším okamžikem přesun do sportovní akademie. Ale pro mě?

Nejdůležitější okamžik může být buď historický, kulturní anebo třeba umělecký. Ale jak mám vybrat ten největší a nejdůležitější?

Pro správný výběr nám možná pomůže naše paměť, abychom se správně rozhodli. Co si vybereme? To nejspíše záleží jenom na nás.

Na závěr bych rád připomenul, že v budoucnu těchto událostí přibude a že je pouze na nás, pro jakou se rozhodneme.

Martin Jenšovský, 9. B

Důležitý okamžik v mém životě

Přijde mi, že důležité okamžiky v našich životech přijdou právě ve chvíli, kdy to nejméně čekáme. Ve chvílích, které jsou úplně obyčejné, ale nám přijdou výjimečné, ba úplně zvláštní. Ty uvědomělé momenty.

Já jsem třeba myla nádobí. Přišla jsem ze školy, hodila tašku do kouta a rozhodla se uklidit, než přijde mamka domů. Napustila jsem do dřezu vodu, přidala mýdlo a pustila si do sluchátek hudbu.

Ten okamžik, i když ho vlastně zažívám každý den, byl dokonalý. Slunce skromně probleskovalo záclonami. V uších mi hrála tichá, melancholická hudba. Připadalo mi, že vše je v pořádku.

A možná, možná že o toto v životě jde. O ty malé a šťastné okamžiky, které rázem zhasnou, pomínou. Jako třeba když jsem se v tu chvíli sesypala na zem s panickým záchvatem. Byla jsem zase na chladné zemi.

Bylo to pro mne důležité, opravdu hodně. Protože přišla ta chvíle uvědomění, že nic není krásné tím, že přetrvá, že nic nemůže být stoprocentně krásné, protože vždy odněkud číhá hrozba.

A proto je třeba si těch okamžiků vážit.

Anežka Eline van Heusden, 8. B

Důležitý okamžik v mém životě

Nejdůležitější okamžik v mém životě byl den, kdy jsem potkal Anežku. Pamatuju si to, jako by to bylo včera. Bylo, pokud si dobře pamatuju, 2. září 2015. Šel jsem do třídy a posadil se vedle Irči.

Ten den jsem byl nespůj, nikoho jsem tam neznal. Naštěstí mě přijali do party. Byl jsem mezi nimi šťastný jako blecha.

Byla mezi nimi dívka, která mě uchvátila svými názory. Jmenuje se Anežka, je to milá osoba. Ten den jsme si hned padli do noty. První půl rok mě ochraňovala a začlenila mě do kolektivu. Mám ji rád a jsme dobří kamarádi doteď. Lepšího kamaráda si nemohu přát.

Petr Souček, 8. B

Důležitý okamžik v mém životě

Důležitý okamžik v mém životě je narození mého mladšího brášky Honzy. Bratr se narodil 25. dubna 2008.

Sourozence jsem si vždy přála, protože jsem nechtěla být sama a obzvlášť jsem byla ráda, že se narodil chlapeček.

Další den jsme s tatínkem jeli navštívit maminku s miminkem. Maminka mi povídá: „Tohle je tvůj bráška Honzík.“ Pamatuji si, že jsem se ho bála, vypadal trochu jako skřítek.

Po týdnu jsme si miminko mohli odvézt domů. Honzík doma pořád plakal, což mi vadilo. Jednou jsem přišla za maminkou do ložnice a zeptala se: „Musí Honzík pořád brečet?“ Maminka mi vysvětlila, že Honzík má hlad a jinak než brekem to najevo dát neumí.

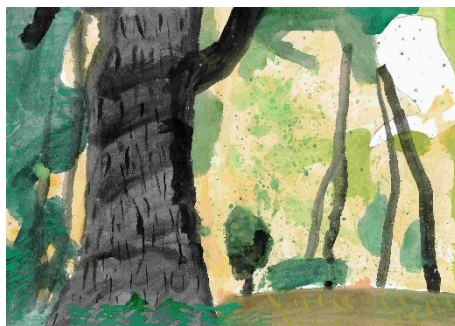
Po nějaké době se to zlepšilo a s Honzíkem začala být větší legrace. Začali jsme si spolu více hrát a provádět první lumpárny.

Teď už je Honza velký kluk, ale i tak je roztomilý a je s ním veliká legrace. Rádi si spolu hrajeme a provádíme hlouposti. Je to hezký pocit, když mě Honzík pohladí nebo mi dá pusinku. Je vidět, že mě má moc rád a já ho mám ráda také.

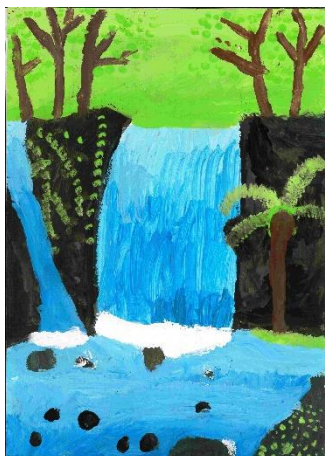
Anna Urbanová, 9. B

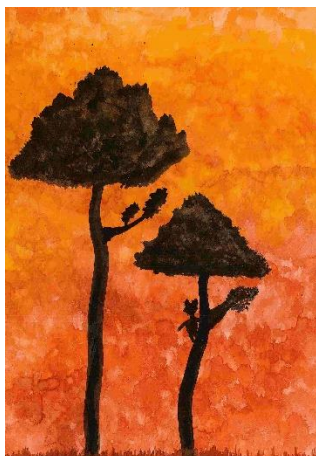
Karolína Školková, 6. A

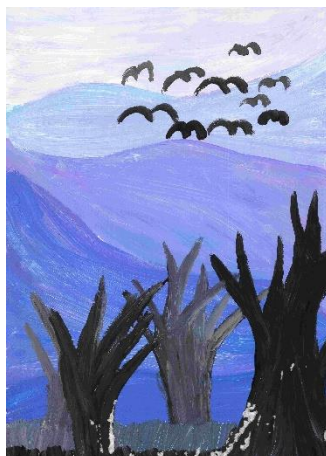
Tomáš Nguyen, 7. B

Jan Pěnička, 7. A

Anna Scharf, 6. A

Natálie Sýkorová, 7. A

Setkání

Psal se rok 1666, když jsme se s kamarádkou vydaly o půlnoci ke hřbitovu. Měly jsme na sobě teplé věci, aby nám bylo teplo, ale přesto nám bylo chladno.

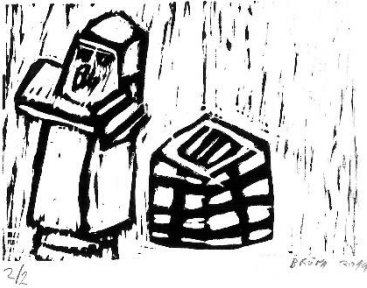
Ten den byl pro mě důležitý, protože já a kamarádka jsme oslavovaly naše 15. narozeniny.

Cestou jsme zavolaly našim kamarádům, aby šli s námi. Souhlasili, a tak jsme je šly vyzvednout.

Na hřbitově jsme šli navštívit hrob mojí prababičky, zapálila jsme na prababiččině hrobě svíčku a chtěla jsem odejít, ale něco mě chytlo za ruku a stáhli mě ti tak, abych si sedla. Předě mnou stála v celé své kráse moje prababička a byla opravdu krásná. Najednou začala povídat: „Ahoj Anetko. Všechno nejlepší k tvým narozeninám.“ Já se usmála a začal jsem děkovat: „Ahoj. Děkuju moc.“ Prababička mě objala a dala mi pusu na tvář, já se usmála a ona hned zmizela.

Najednou jsem se probrala ve své teplé posteli, vedle mě ležela kamarádka a na zemi naši dva kamarádi. Byla jsem smutná, že to byl sen, ale nebyla jsem si jistá.

Aneta Palmová, 9. B

Adam Brůna, 9. A

Jan Chlad, 9. B

Úlovek

Už od první třídy jsem se ve svém volném čase zabýval různými aktivitami a kroužky. Moje zájmy se měnily, jediné, co mi nakonec zbývalo, byl klavír. Ne že by mě hraní na klavír nebavilo, ale pořád jsem hledal něco dalšího, až jsem si jednoho dne přečetl pozvánku na kroužek rybářství.

Rybářství se nakonec ukázalo jako dobrý nápad. Bavilo mě vázat vlasec a poznávat ryby a za rok jsem dostal rybářský průkaz a prut. Celý natěšený jsem se vydal na ryby. Přišli jsme k vodě, všude klid, nikde nikdo. Připravili jsme pruty a vyrazili na lov. První hodinu se nic nedělo, všude sklíčující klid. Hladina jako by zmrzla a vítr se zastavil, nikde žádný pohyb, jen klidná hladina. Můj prut pořád nic. „Dělám asi něco špatně, mám možná špatnou návnadu,“ pomyslel jsem si. Pořád nic. Začaly mě naplňovat smutek a sklíčenost.

Když v tu chvíli se to stalo! Splávek se potopil pod hladinu. Zrychlil se mi tep. Beru prut a trhám. „Ano konečně!“ volám vítězoslavně. Mám svou první velkou rybu. Navrjím jako o život. Vytáhl jsem kapra téměř půl metru.

Na ryby chodím doteď, nejen kvůli úlovku. Když totiž člověk sedí u vody, může v klidu přemýšlet, může si promyslet a utřídit myšlenky a zároveň si v přírodě odpočine. Rybaření se stalo mým koníčkem a potěšením.

Ondřej Nečil, 8. A

MONSTERS

Can you match the monsters (A-I) to each text (1-9)?

1 This is my little monster. His name is The Little. He is really tiny. He has big blue head and purple mouth. He has blue stripes on his body. He has slim arms, and on his hand there are four fingers. His legs are short.

He likes to eat. His favourite food is pizza, fries with ketchup, leaves, cucumber, spiders and sugar. He does not like chili, salt, beans, toothpaste.

He lives with me in my room. He sleeps under my bed and when I am sleeping, I can see him in my dreams. When I am at school, he eats my food. He likes to take my things. Sometimes he invites friends to my room, and they have a party.

Hana Schwarzová, 6. B

2 It has four legs. It is small but fat. It has three eyes and three tails. It eats meat, grass and leaves. It has two wings. It has two horns. It has three paws. It has five spots and five stripes. It is five years old. It has three big ears. It has three big heads. It wears red pants with flowers.

Natálie Doležalová, 6. A

3 My monster looks like a unicorn but it's not just a unicorn. It's something...in the skin of a unicorn. It has a unicorn horn. It has wings. It has two big eyes and two small eyes.

It has four legs. It has big mouth. It is lazy it is mostly just sitting, but it goes to yoga classes. It has ukulele. It likes ukulele. It is eats magic apples.

Veronika Vítková, 6. B

4 My monster has six eyes. It has horns. It has cat hair. It has big and thick belly. It has three shells. It has stripes. It has four cat paws. It has a tail. It has three little wings. My monster has spots. It has a beak. It has sharp teeth.

Nikol Mládková, 6. B

5 He has two legs. He eats grass. His name is Pepa. He has two arms. He has two wings. He has five tails. He has stripes, spots and feathers. He has three heads. He has three eyes. He has sharp teeth. He has three bodies. He's big.

Stanislava Prokešová, 6. A

6 My monster lives on planet UFO. There live other monsters and fanciful characters. My monster's name is Evžen. He eats a lot of meat and when he is in a bad mood, he eats also salad. He has sharp teeth. He is very hairy. He is the only species in the world. Evžen has long claws and also a hairy tail. He's very friendly. In summer he plays football and volleyball. Evžen is pregnant and is expecting a baby next year. Evžen is a special monster and I like him.

Matyáš Mižura, 6. B

7 My monster has got 2 horns. It has got wings. It has got 4 eyes. It has got sharp teeth. It has got stripes. It has got 4 arms. It has got 3 legs. It eats meat. It is big. It can fly. It likes sleeping. It is crazy.

Thuy Duong Hoang, 6. B

8 This monster has got horns. The monster's name is Mars. The monster is a baby monster. Mars eats mice. The monster is my best friend. He is rainbow-coloured. Mars makes his bed every day. He likes pets and food. He has got an umbrella in his hand. He has got a tail. Mars doesn't have a nose. Mars is very big. He gets up at six o'clock. He likes cooking. He doesn't have a shower.

Dominika Bryčová, 6. A

9 It is a girl. She has two horns. She eats mice. She has one tail. She has blue hair. She has a green T-shirt. She comes from Mars. She eats flowers. She hates Christmas Eve. She is very funny. She likes our friends. She loves food.

Francesca Marie Podruhová, 6. A

A

B

C

D

E

F

G

H

I

Correct answers: 1G 2B 3E 4C 5F 6H 7D 8A 9I

ALIENS

Who is an alien? An alien is a curious creature. The alien's name is Božka. The alien goes shopping on Tuesday. The alien never jumps. The alien can cook brilliant food. The alien hasn't got a best friend. The alien is busy. The alien's favourite colour is black. The alien doesn't like penguins.

Natálie Doležalová, 6. A

Aliens live on Mars but one of them goes to the next planet. There FBI are waiting for the alien. They catch him and they go to area 51 where there are experiments on aliens. But people want to save the aliens, so they walk to the area. FBI are ready to fight with people. People run to the area and save the aliens. Aliens leave on a UFO and live until now.

Matyáš Mižura, 6. B

An alien lives on Mars. He hasn't got a name. The alien has an alien dog and his name is Mars. The alien goes with Mars for a walk on Monday, Wednesday and Friday. He goes shopping on Thursday. He has a wife and two children. His wife never goes to work. And his children go to school every week. Now his wife is cooking the dinner and he and his children are waiting for the dinner. He always goes to sleep at ten o'clock.

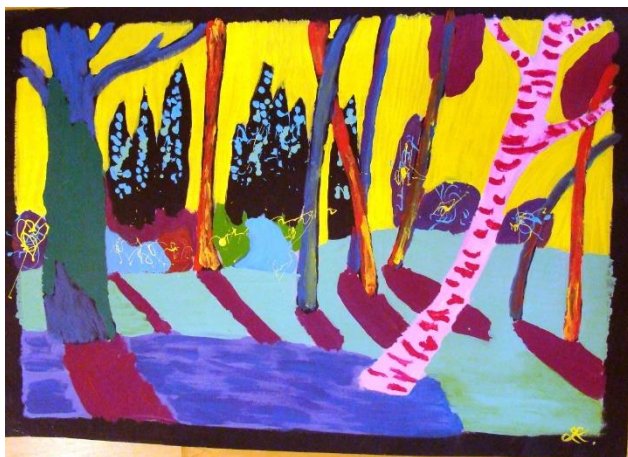
Thuy Duong Hoang, 6. B

The alien lives in a galaxy on a galaxy boat. Every Friday he flies to the Mars. On Mars he goes to a vegan restaurant. The Alien's name's Marek. Marek has a friend Lucy. They have two aliens together.

Stanislava Prokešová, 6. A

The alien usually cooks the dinner. The alien goes to the sports centre on Mars. The alien plays the guitar on Tuesday and plays the piano on Friday. He can play the musical instruments. On Mars they have good meals. He is very green.

Francesca Marie Podruhová, 6. A

Sophie Lexová, 9. A

Nečekané prázdniny

V úterý 10. března měly snad všechny děti z naší třídy velkou radost. Dozvěděli jsme se totiž, že od zítřka máme prázdniny. No, prázdniny. Vlastně jen zavřené školy kvůli nějaké pandemii. O koronaviru jsem tehdy věděl, ale netušil jsem, že to může přijít až k nám. Tehdy jsem vůbec neodhadoval, jak dlouho to může všechno trvat.

Radost vystřídal smutek, protože zároveň jsem musel být doma zavřený. Nesměl jsem za kamarády, chodit ven na hřiště, ani jezdit s rodiči na výlety.

Doma jsme čtyři. Já, můj dvouletý bratr Tonda, taťka je s ním na rodičovské dovolené a mamka od začátku pracuje z domova, má takzvaný homeoffice. Sedí u počítače v pracovně a my se musíme zabavit bez ní.

Každý den se učím. Dostávám stále e-mailem pokyny, co se máme naučit, co odevzdat a tak dále. S učením mi hodně pomáhá mamka, taťka hlavně s angličtinou.

Volný čas jsem trávil nejvíc na naší zahradě. Máme tam trampolínu, kde jsem i několikrát denně. Taťkovi pomáhám s údržbou zahrady. Bydlíme v novém domě přes rok a zahrada je zatím nedokončená. Kátrujeme hlínu, sázíme rostliny, sejeme trávu, připravujeme prostor na bazén, na který se hodně těším.

Jakmile jdeme z naší zahrady ven, nasadíme si roušky. První roušky nám ušila mamka, teď jsme na internetu sehnali klasické roušky. Docela mi vadí na puse a nemohu se dočkat, až toto nařízení skončí. Chápu ale, že je mít musíme, aby se vir nešířil. Když přijdu z venku domů, pečlivě si umyji ruce a používám i dezinfekci.

S babičkami si pravidelně telefonujeme i přes videohovor. Jsme tak stále v kontaktu. Zatím jsou babičky zdravé, i ony dodržují nařízení vlády.

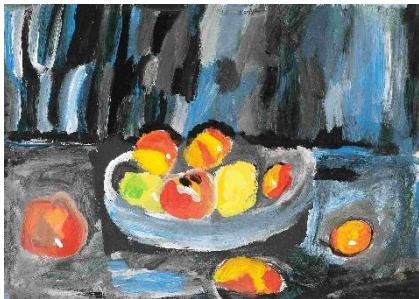
Kamarádi mi hodně chybí. Každý večer s těmi největšími kamarády hrajeme videohry a voláme si. Už se těším, až vyběhneme na hřiště.

Moc nemám rád koledování, chození po domech, tak mi to letos ani nechybělo. Maminka hezky vyzdobila domácnost, měli jsme výborné mazance a velikonoční sekanou. A my jsme ji na oplátku hezky na Velikonoční pondělí vyplatili pomlázkami, které jsme si sami s taťkou upletlí.

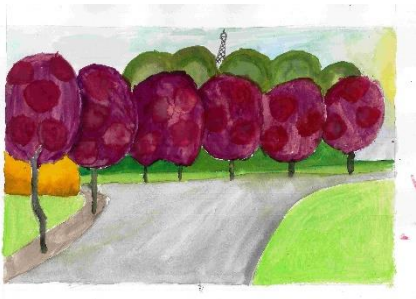
To, že jsme museli zůstat doma na tak dlouhou dobu, byla pro nás všechny nová situace. Ale ponorková nemoc se u nás nedostavila. Asi to bylo tím, že jsme mohli hodně chvil trávit na zahradě. Chápu, že jsme se museli nějak chránit. Zprávy jsem ale moc nesledoval, dost mi to vadilo. Zpočátku jsem měl i docela strach.

Moc bych si přál, aby se vše vrátilo do normálního života. Abychom mohli chodit spolu nakupovat, do restaurací na jídlo, jezdit na výlety, chodit ven s kamarády, a hlavně, aby už lidi nebyli tak těžce nemocní.

Adam Janoušek, 5. A

Vítězslav Karafiát, 6. B

Sára Mrázová, 8. A

Já v době rouškové

Začalo to jednoho obyčejného úterý. Sice se už vědělo, že světem řádí nemoc zvaná koronavirus, ale zatím se nevědělo, jak velké způsobí problémy. V to obyčejné školní úterý se z rozhlasu ozval hlas pana ředitele. Oznamil nám, že se škola kvůli pandemii koronaviru zavírá až do odvolání. Pocitů plných vzrušení bylo v naší třídě mnoho. Někdo se radoval, někdo byl smutný, ale jeden pocit měli všichni stejný. Všichni byli zvědaví, jak vše dopadne, jak dlouho to bude trvat, jestli se zavřou i naše kroužky a určitě bych našla spoustu dalších věcí, na které všichni hledali odpověď.

A tak jsme zůstali doma. Myslela jsem (a hlavně doufala), že se brzy vrátíme. Jedinou výhodou pro mě byla možnost si přispát. Ve škole nám učitelé zadali učivo tak na týden a podle toho jsem usoudila, že jsme doma jen na chvíli.

Ale čas běžel a paní učitelka poslala další úkoly. Už jsme si jakž takž zavedli nějaký denní řád. Denně se učíme tak dvě hodiny a odpoledne chodíme na zahradu anebo na vycházky.

Když mi oko prvně zabloudilo k seznamu učiva, které bych měla zvládnout, myslela jsem, že tak dlouho být doma jednoduše nemůžeme. A dala jsem se do práce. Když jsem si tak po dvou týdnech zaškrtnla poslední úkol, stejně jsem měla co dělat. Hra na flétnu, angličtina z jazykové školy, hudební nauka a opakování.

Ve volném čase mě baví vymýšlet různé hry pro mou mladší sestru a chodit na procházky. Na zahradě se dá natáhnout hamaka (houpací síť) a v ní se krásně čte. Čtení mě tak zvláště naplňuje. Kolikrát, když čtu, ani nevnímám okolní svět.

Docela jsem ráda, že jsme na tento rok neměli naplánovanou žádnou dovolenou. Vláda totiž zakázala vycestovat za hranice. Nařízení celostátní karantény mi moc nevadilo, protože se vlastně můžeme chovat stejně jako předtím. Být na zahradě a chodit na procházky se smí, a to je hlavní. Žádné z nařízení mi moc nevádí kromě dvou: jsou zavřené školy a na veřejnosti se musí nosit rouška. Důvod, proč mi vadí zavření škol, snad nemusím vysvětlovat. Stýská se mi, učení je úplně jiné než ve škole a být pořád s těmi samými lidmi je občas vážně k zbláznění. Rouška mi vadí, poněvadž se v ní špatně dýchá a mlží se mi v ní brýle.

Většinu času trávím se svou sestrou a maminkou. Jednou týdně vystřídá mamku tatka. Musím přiznat, že mi občas opravdu lezou na nervy. Ovšem doufám, že mi to bude prominuto, protože bych řekla, že to v této době není vzácnost. Ale jsou i chvíle, kdy je rodina potřeba. To musíte uznat.

K rodině zaručeně patří i babičky (samozřejmě i dědové, ale já žádného nemám). Jednu babičku mám až u Zlína. Jsem ráda, že v domě bydlí ještě se svou sestrou a spoustou dalších příbuzných. Alespoň není sama. Druhá babička bydlí tady ve městě. Jezdíme za ní jednou týdně, aby jí nebylo smutno. Také jí pomáháme. Rozřezali jsme tam na dvoře pokácený ořešák, sázeli jsme spoustu bylinek a zeleniny a také jí, alespoň doufám, děláme příjemnou společnost.

I když se moc nenudím, myslím, že ve škole by to bylo lepší. Hlavně kvůli kamarádům. Moc mi chybí a zjistila jsem, že je budu mít o to raději. Sice nevím, co uděláme, až se setkáme, ale rozhodně to neobudeme pouhým: „Ahoj.“ Není ze třídy nikdo, kdo by mi nechyběl. Možná si občas napíšeme, ale nikdy to není jako mluvit spolu doopravdy. Většinou nevím, zda se směje nebo se mračí. Až se vrátím do školy, vše bude lepší.

Asi neznám nikoho, kdo by tento rok prožil normální Velikonoce. V naší vsi je zvykem chodit řehtat místo zvonů, které odlétly do Říma a na Bílou sobotu se chodí koledovat.

Letos nic. Anebo chození na velikonoční mše do kostela. Zase nic. Jediné. co snad bylo stejné, podobné normálním Velikonocům, byl taťkuv tatar. On totiž pochází z Moravy a tam se tak pomlázce říká. Samozřejmě, že jsme voskem pomalovaly vajíčka, abychom měli doma taky trochu té velikonoční nálady. Byl i mazanec s beránkem. Přesto to nebyly normální Velikonoce!

Nejdůležitější je podle mě uvědomit si, proč tato situace je. Někdo nám tím chce nejspíš říct, že něco nebylo v pořádku a je potřeba to změnit. Nebo také si jen uvědomit, že můžeme být rádi za každou maličkost, které si předtím nikdo nevnímal. Například jsme zdraví, máme co jíst, smíme se volně pohybovat atd. Člověk si totiž uvědomí, jak je krásné chodit, až když sám chodit nemůže.

Jak je známo, všechno má své pro, ale i proti. Najednou mám víc času, smím vstávat později a jsem víc s rodinou. Naproti tomu se mi stýská, nechodím na kroužky a musím chodit ven s rouškou. Asi bych našla víc toho proti.

Určitě nejsem jediná, na kterou tato tíživá situace dopadla. Vezměte si třeba rodiče. Někteří jsou doma a starají se o nás, ale na druhou stranu nemohou plně pracovat a dostat celou výplatu. Najdou se i takoví, kteří pracují z domova, ale jsou nervózní, že na práci nemají klid. Rozhodně to není jako před pandemií. A to není všechno. Když si třeba potřebuje někdo dojít nakoupit, zjistí, že je obchod vyhrazen seniorům. Tato doba ovlivní mnoho lidí, ať už dospělých nebo ještě v dětském věku.

Na závěr by to chtělo přeci jen něco optimistického. Nejlepší by bylo se jednoduše probudit jako ze zlého snu. Ze snu, ve kterém lidé umírají, všichni jsou s rouškou jako mafíáni a nevidáme se s kamarády. Ale když se člověk štipne, zjistí, že to sen není. A teď jak dál? Napsat dopis vládě? To asi ne. Stačí si uvědomit, že přibývá uzdravených a čím dál tím méně přibývá nakažených a mrtvých. Vláda vyhlásila, že zhruba za měsíc by se mohlo do škol. Bude vyučování probíhat trochu jinak než předtím? Začnou se lidé chovat jinak? Budeme dál chodit s rouškou? Budeme opatrnější? Kdo ví!!!

Markéta Šustková, 5. A

Já v době rouškové

Bylo březnové pondělí a mamka mi šla do školy pro úkoly, protože jsem byl nemocný. Vůbec nikdo nic netušil a najednou vláda vyhlásila, že se z důvodu koronaviru od středy uzavírají všechny školy.

Samozřejmě jsem jásal, že budeme mít prázdniny. O pár dní později začaly paní učitelky e-mailem posílat učivo, které se máme naučit a radost z prázdnin byla pryč. Uvědomil jsem si, že je mnohem lepší chodit do školy.

Když mamka viděla, co všechno se musíme naučit, byla z toho ze začátku trochu nervózní, jestli všechno vůbec zvládneme. Museli jsme si vymyslet plán, jak se budeme učit. Většinou je mamka dopoledne v kanceláři a odpoledne se učíme. Někdy je to zase naopak. Více mi vyhovuje, když se učíme dopoledne, ale nedá se nic dělat, protože taťka i mamka musí pracovat. Určitě je to náročnější, než když chodím do školy.

V čase, kdy se neučím, mohu dělat, co mě baví. Buď s bráškou hrajeme hry, maluju si, čtu knížku, podívám se i na televizi a hlavně mohu být venku. Máme velkou zahradu a okolo cestu, kde mohu jezdit na kolečkových bruslích nebo na kole.

S rodiči jsme plánovali odjezd na lyžování do rakouských Alp, kde jsme měli už dlouho zaplacený víkendový pobyt. Bohužel ale došlo k uzavření hraničních přechodů a vláda vydala i další jiná opatření, která jsme museli začít všichni respektovat. Najednou jsme nikam nemohli, ani navštívit babičku s dědou, kam jezdím moc rád. Jednou odpoledne jsem jel

s taťkou do města a z městského rozhlasu se ozývalo hlášení o omezení pobytu venku. Působilo to na mě opravdu divně. Potom mi rodiče všechno vysvětlili a já pochopil, že se vlastně nedá nic dělat. Naštěstí moji rodiče nepodléhají panice. Vše berou s rozumem a trochu s humorem. Takže se u nás nekonalo bláznivé nakupování a ani jiné šílenství.

Potom přišlo nařízení o povinnosti nosit roušky. Samozřejmě jsme doma žádné roušky ani respirátory neměli, ale sestra mého kamaráda nám první roušky ušila. Později se do šití pustila i moje maminka a ušila nám další roušky.

Postupně byly uzavřeny i mateřské školky a doma zůstal i můj bráška. Je to vlastně fajn, protože si můžeme spolu hrát a nemusím být doma sám. Kvůli koronaviru nemohl jít bráška k zápisu do 1. třídy. Bylo mi ho líto. Moc se na zápis těšil. Omezení v práci se mých rodičů tolik nedotklo. Pracují pořád, a to hlavně taťka. Ze začátku mamka měla strach, aby se při svých pracovních cestách taťka někde nenakazil a neohrozil nás tím. Zatím jsme všichni zdraví.

Babička s dědou tuto dobu prožívají trochu ve strachu. V prvních týdnech jsme jim nakazovali, aby raději nikam moc nechodili. Teď už si dojedou i nakoupit. Děda je šikovný a ušil babičce a sobě roušku. Mají dům a babička tráví hodně času na zahradě a děda zase ve své truhlářské dílně. Po měsíci jsme se za nimi konečně mohli podívat. Bylo to moc fajn.

Kousek od nás bydlí můj kamarád Eda a mohli jsme se navštěvovat. V dalších dnech se rodiče domluvili, že se raději vídat nebudeme. Teď už se zase můžeme vidět a jsem za to moc rád. Kamarádi mi chybí. Občas k nám přijde Jonáš a mám skvělou kamarádku Simču, která je i moje sousedka. Můj bráška je velký kamarád s jejím bráškou.

Pak přišly Velikonoce a zase další nařízení, že se nebude koledovat. To nás samozřejmě hodně mrzelo. Celý rok se na to těšíme. Mamka napekla a navařila velikonoční dobrotu, upletli jsme společně pomlázky a v pondělí ráno místo koledy jsme hledali po zahradě velikonoční vajíčka a zajíčky. Velikonoční zajíček nám rozházel po celé zahradě bonbóny. S bráškou máme každý svůj košíček a ten jsme měli oba plný. Potom jsme pomlázku vyplatili mamku a zazpívali koledu. Mamka nám za to dala ještě malou výslužku. Nakonec jsme přeci jenom měli hezké Velikonoce.

Je smutné, že nás toto všechno muselo potkat. Myslím si, že já ještě moc nechápu, co všechno se může stát, ale co vidím je, že si lidé najednou začali pomáhat a začali být k sobě hodnější. A slova mojí mamky jsou: „Možná je čas na to, aby si všichni uvědomili, jak dobře se nám žije a jak rychle všechno můžeme ztratit. Rázem mají všichni více času a nikam nechvátají. Jak rychle se dá život obrátit úplně jiným směrem.“

Pokud se všichni budeme chovat ohleduplně, dodržovat vše, jak máme, tak to snad už brzy skončí a budeme žít tak jako předtím. Nevím, jestli se ještě všichni vrátíme do školy, ale moc bych si to přál.

David Jině, 5. A

Mikuláš Toman, 4. B

Maryna Shatylo, 4. B

Tvoříme doma i v době karantény

Dominik Dražan, 4. B

Jiří Košan, 4. B

Marek Matyáš Kroka, 4. B

Mikuláš Toman, 4. B

Petr Zoul, 4. B

4. B

Vendula Dušátková, 4. B

Barbora Schaffelhoferová, 4. B
(fútko pro křečka)

Max Pavlov, 4. B

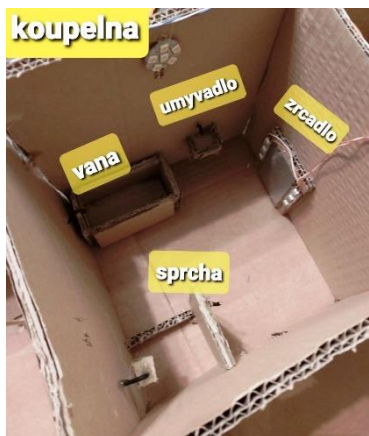
Nela Růžičková, 4. B

Max Pavlov, 4. B

Jan Štěch, 4. B

Daniel Netočný, 4. B

Já v době rouškové

Když Itálie hlásila první nakažené, ještě jsem doufal, že ve světě nebude pokračovat děsivý scénář, který začala psát Čína. Vážná situace byla ze začátku zatajována, podceňována a často zlehčována. Světová zdravotnická organizace a s ní celý svět vyčkával. Čína však neposkytovala pravdivé a pro zbytek světa důležité informace. A nový koronavirus proklouzl a rychle se šířil. Ani dnes nevíme, jak bude tento příběh dál pokračovat. Jestli nás zavede do slepé uličky, nebo najdeme správnou cestu. Už nejen v Číně a Itálii zdravotníci nestíhají ošetřovat vážně nemocné, ale po celém světě se svádí mnohdy marný boj se zákeřným koronavirem. Čekali jsme, kdy se i u nás objeví první nakažení. Stalo se tak prvního března.

Každý den sleduji zprávy a často přemýšlím o neuvěřitelné době, která nám přinesla mnoho změn. Pozastavila život společnosti, jak jsme ho doposud znali. Poprvé to na mě v plné síle dolehlo, když jsem šel městem s nasazenou rouškou a míjeli mě jen samí „orouškovani“ lidé. Připadal jsem si, jak v apokalyptickém filmu. Ten den jsem se začal mnohem více bát o sebe a své blízké. Lehce zranitelná zdá se i moderní civilizace v boji proti neviditelnému nepříteli. Naštěstí mnohem lépe vyzbrojena než v dobách minulých. Viděl jsem, jak vzrůstala panika, strach a snaha se alespoň nějak připravit. A zpravodajská média vše poctivě přizívovala.

Náročná jednání vlády u nás nakonec skončila rozhodnutím o vyhlášení nouzového stavu. Zároveň s ním přišla i spousta opatření, která měla za cíl zpomalit šíření nákazy, ochránit nejzranitelnější a udržet fungující zdravotní systém. Opatření zahrnovala omezení volného pohybu osob, karanténu, uzavření hranic, obchodů, škol a mnoho dalšího. Ze dne na den jsme byli nuceni se přizpůsobit a vyrovnat se s nelehkou situací.

S uzavřením škol se před námi otevřela další výzva, na kterou nebyl nikdo přichystaný. Už po prvním týdnu mi bylo jasné, že co zdánlivě mohlo vypadat jako prázdniny či dovolená, bude pro mne i mou rodinu zátěžovou zkouškou. Museli jsme si nově zorganizovat den. Naplánovat jednotlivé povinnosti a práci, učení a úkoly do školy, vše skloubit se starostí o domácnost a nezapomenout ani na volný čas. Plánování mi pomáhá, abych neupadl do „nicnedělání“. Každý den si spokojeně odškrtvám splněné úkoly.

Pravidelně si oddechnout, mít čas jeden na druhého a zároveň i sám pro sebe, je nyní více než důležité. Mám štěstí, protože když vyhlédnu z okna, spatřím naši rozkvetlou zahradu, na které trávím mnoho času. Radost mi dělají rostoucí semínka hrášku, která jsem sám zasel. Trávník mě láká, abych vyzkoušel jeho měkkost při parkourových doskocích. Ani svoji trampolínu nenechávám dlouho zahálet. Doma na mě trpělivě čeká klavír a nepřeberné množství dobrodružství v podobě knih, filmů a her.

Za zmínku stojí i počítač a telefon s dostatečně silným a rychlým internetovým připojením, bez kterých bych nejen nemohl sledovat aktuální zprávy, ale především si vyhledávat potřebné informace k učivu, dostávat, plnit a odesílat školní úkoly a moji rodiče pracovat z domova. Nádherně to dokazuje, že internet a online kontakt, na který mnohdy starší generace nadává, je potřebnou náhradou osobního jednání. Jenom díky němu se mohu dnes vidět a mluvit se svými kamarády a prarodiči. V podstatě je to jediný kontakt s nimi, přes který se dozvídám, jak se jim daří, co je těší i trápí. Snažím se s nimi mluvit pravidelně a vzájemně se podporovat. Prarodiče patří vzhledem k věku a chronickým onemocněním do nejohroženější skupiny. Věřím, že na sebe dávají velký pozor. Moji rodiče jim pomáhají s nákupem potravin a léků. Maminka pro celou rodinu,

a nejen pro ni, šije po večerech roušky. Někdy je pro mne až k nepochopení, jak všechno zvládá. Umí zároveň vyřizovat pracovní telefonát, vařit oběd, péct nějakou sladkou dobrotu, kontrolovat moje cvičení z češtiny a u toho se ještě usmívat. S nevlastním taťkou rád přiložíme ruku k dílu. Hlavně se snažíme být na sebe hodní a udržet si dobrou náladu.

Spoustu zábavy jsme si užili o Velikonocích. Nadšeně dodržujeme velikonoční tradice, proto nesměla jako každoročně chybět parádní výzdoba včetně barvení vajíček, pečení mazance, jidášů, beránka, velikonoční sekané a nádivky. Rodinná rada letos šikovně rozhodla, že vzhledem k okolnostem bude potřeba vymyslet nový způsob koledování. A protože se na přestupný rok mohou pomlázkou ohánět i ženy, zdálo se mi bezpečnější, že tradiční koledu nahradíme hledáním schovaných vajíček a dobrot jako je zvykem nejen v sousedním Rakousku. Nejvíce nadšení u mě vzbudil úlovek v podobě míčků na žonglování. Nevěřili byste, jak rychle jsem se s nimi naučil základní trik zvaný kaskáda. Každý den trénuji, dokonce se ke mně připojili i rodiče.

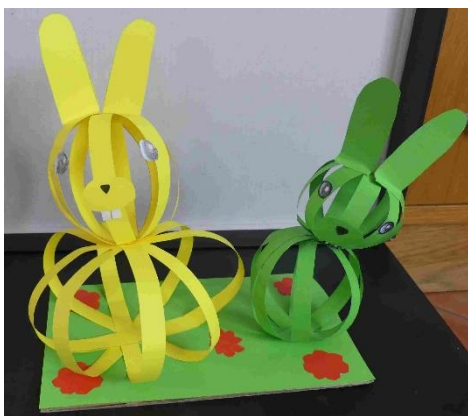
Pustili se tím do zcela neočekávané nové činnosti, přestože se jim zdála nesnadná, dokázali nakonec udržet všechny míčky ve vzduchu. Vidím všude kolem sebe, jak nás doba roušková učí zdolávat nové věci, ač mohou být i velmi náročné či nepříjemné. Učitelé vymýšlejí, jak nejlépe zvládat online výuku a být podporou pro své žáky. V mnoha továrnách přizpůsobili nebo úplně změnili výrobu, aby zajistili nedostatkové ochranné pomůcky, materiál a zdravotnické přístroje. Vláda rychle projednává a obratem schvaluje zákony, aby pomohla lidem v těžké ekonomické situaci. Herečky, zpěvačky a nejen ony šijí roušky pro ty, kteří je nutně potřebují. Lékaři a zdravotní sestry bojují o životy a spolu s výzkumníky pátrají po účinném léku a vakcíně. Restaurace dodávají zdarma jídlo a nápoje hrdinům v první linii, kterými lékaři, zdravotní sestry, policisté, hasiči a i další bezesporu jsou. Zvedla se obrovská vlna solidarity a vzájemné pomoci. Lidé v sobě našli mnoho dobrého.

Zdál se mi sen, že jsem získal superschopnost, která zastavila šíření jakékoliv nemoci a vyléčila celé lidstvo. Bohužel zajistit všem dostatek vody, jídla, život v míru a ochránit naši planetu jsem už sám nedokázal. Co kdybychom to zkusili všichni společně? A jako první krok na dlouhé cestě, která nás čeká, si z této zvláštní doby zchovali ohleduplnost k druhým. Třeba jen tím, že budeme nosit roušky vždy, když to bude potřeba. Držím nám palce.

Ondřej Lukáš 5. A

Patrik Rauscher, 4. B

Barbora Černá, 4. B

Já v době rouškové

Bylo úterý 10. 3. 2020 a já se dozvěděl, že zítra se zavírají všechny školy. Byl jsem šťastný, ale zároveň jsem nevěděl, co to pro mě všechno bude znamenat. Doma na mě čekala mamka se sestrou a probrali jsme, co se děje a že se nemusím ničeho bát. Moje mamka je velice hodná a opatrná. Věděla, že si budeme muset koupit nějaké jídlo a roušky. Díky její opatrnosti jsme však všechno měli.

Docela jsem se bál, protože jsem nevěděl, co bude následovat a kam až to zajde. Můj den vypadá následovně. Ráno vstanu nejlépe v osm, obleču a umyju se. Dáme si snídani a jdu dělat domácí úkoly, které mám na ten daný den. Vždy je dělám ráno, abych měl potom volno. Dvakrát týdně mám online výuku angličtiny a němčiny. Po rodinném obědě si hraji se svým pejskem Lilinkou nebo chameleonem. Odpoledne hraju hry na Ps4 se svou sestrou nebo na počítači. Ven moc nechodím, abych neriskoval, že se nakazím. Ven jdu například se psem nebo se projet se svým autíčkem na ovládání a beru si roušku. Mamka jezdí nakupovat v případě nutnosti. Do práce nechodí, protože pracuje s autisty a ti jsou po dobu karantény ve svých domovech. Sestra si také udělá úkoly ráno, aby měla volno odpoledne. Rád s ní trávím svůj volný čas například hraním videoher nebo deskových her, které hrajeme na terase, protože už je venku hezké počasí. Prarodiče nemám, ale s ostatními příbuznými si pravidelně voláme. Mám nejlepší kamarádku Veroniku, se kterou si píšu nebo volám přes videohovor a děláme u toho různé vtipy. Velikonoční svátky byly stejné jako každý rok. Barvili jsme vajíčka, pekli beránka, dělali výzdobu a dívali se na filmy. Uvědomil jsem si, že rodina je na prvním místě a pravidla pro ochranu ostatních se musí dodržovat. Všichni si vážíme každého stráveného času s lidmi, které máme rádi a na kterých nám záleží.

Chci, aby tato doba už skončila. Přejí si, abych mohl jít ven a nebál se, že se nakazím. Rád bych zase viděl své kamarády a příbuzné. Až tato doba skončí, těším se, že si zajdeme na dobrý oběd do indické restaurace, kam rád chodím.

Kryštof Karda, 5. A

Marek Kliment, 9. B

Já v době rouškové

Vlivem nedostatečné hygieny a nedostatečné tepelné úpravy potravin, na venkovském trhu, v čínském Wu-chanu, došlo údajně k nakažení a přenosu pro lidstvo zatím neznámého viru ze zvířete na člověka. Vir se začal nekontrolovaně šířit mezi obyvatele Wu-chanu a následně do celé země.

Vhledem k velké vzdálenosti Číny od naší země si ještě neuvědomujeme, že by nás vir mohl nějakým zásadním způsobem ovlivnit.

V dalších týdnech se ale vir začal nekontrolovaně šířit do celého světa. Nejvíce zasaženou zemí v Evropě se zdá být Itálie. Začátkem března se ale vir dostal i do naší země. Vlivem viru, dochází k uzavření všech škol. Ovšem výuku nelze přerušit, a tak nám paní učitelky posílají domácí úkoly přes internet.

Učení doma bez učitelů má ale své nevýhody. Co jsem původně vnímala jako fajn prázdniny, se za pár dní jeví jako obrovská nuda. Sice mám dny volné potom, co udělám domácí úkoly, ale být v pokoji je nezáživné.

Vzhledem k tomu, že vláda vyhlásila karanténu, se nemůžeme volně pohybovat venku, je doporučeno chodit pouze do práce, nakupovat jídlo, léky anebo jít na procházku se svými zvířecími mazlíčky. Nařizuje se nosit ochranné prostředky, a to roušky, používat antibakteriální dezinfekce, mýdla či gely.

Moje maminka pracuje mezi lidmi jako průvodčí, a proto všechno toto dostává v práci, aby byla dostatečně chráněna. Občas mám o mamku i strach, aby se nenakazila. Říká se tomu práce v přední linii. Ale vím, že doprava je důležitá, hlavně pro lidi, kteří dojíždějí do práce.

S tím souvisí i to, že nemůžeme tak často navštěvovat babičku, jak bychom chtěli. Je prokázáno, že starší lidé tento vir snášejí mnohem hůře než děti a dospělí zdraví lidé. Na této nemoci není milé, že se také nemohu stýkat s kamarády, kvůli šíření nemoci.

Každý rok se s mamkou těšíme na Velikonoce, už také proto, že v měsíci dubnu máme obě narozeniny. Ale oslava Velikonoc i našich narozenin v tomto roce nebyla jako ty předešlé. Oslava se konala pouze doma. Jindy chodíme s mamkou do restaurace na večeři a do kina. Což ale není teď možné, jelikož jsou všechna veřejná místa uzavřena. I když vím, že je to nutné, aby se nemoc nepřenášela, mrzelo mě to.

Koronavir nebo Covid-19, jak se nemoci říká, mě výrazně ovlivnila i jiným způsobem. Cítím, že mi schází sociální kontakt, že nemoc působí i na psychiku, že mi vadí být pouze v panelovém bytě, že se nesmírně nudím a jsem z toho i podrážděná. Sice se snažime chodit i do přírody nebo sportovat, nicméně rouška nám při aktivitách docela překáží.

Stejné pocity mají i moji kamarádi. Nikoho to doma nebaví. Přejí si, aby tato situace, co nejdříve skončila, a život se vrátil do starých kolejí. Abychom opět mohli volně dýchat, bavit se, nakupovat, jezdit na výlety, ale i za hranice naší země, které jsou pro tuto chvíli stále uzavřené.

Úplně největší přání ale mám, aby lidé byli zdraví a zvládali nemoc překonat a neztěžovala nám všem život! Věřím, že to vše společně brzy zvládneme! ☺

Nela Volfová 5. A

Já v době rouškové

Bylo normální klidné úterý a nic zvláštního se nedělo. Tedy až do konce čtvrté hodiny. Pan ředitel nám oznámil, že až do odvolání budou školy uzavřeny, protože je vyhlášený nouzový stav z důvodu hrozící nákazy koronavirem. Cítila jsem se zvláště a netušila jsem, jak dlouho to bude trvat. Celou pauzu na oběd jsme si s kamarádkami o tom povídaly. Když jsme přišly zpět do třídy, sbalily jsme si potřebné učení a po konci vyučování jsme šli všichni domů.

Týdny ubíhaly a já jsem se čím dál tím víc obávala, že se do školy jen tak nevrátíme. Nemohla jsem celou tu dobu být zavřená jenom doma, a proto jsme s taťkou jezdili na chalupu nebo jsme postavili trampolínu na zahradě. Také jsme napustili klouzačku vodou a koupali jsme se v ní. Učení mi nějak moc nevadilo. Téměř každý večer jsme si kamarádkami volaly a někdy jsme probíraly i úkoly. Ve volném čase jsem byla na zahradě a skoro každé odpoledne jsem cvičila nebo jsem si párkrát udělala sestavy z Taekwonda.

Jen mi trochu vadily roušky. Jsou nepříjemné a ani se v nich nedá pořádně dýchat. Omezený pohyb osob jsem asi nedodržovala tolik jako ostatní věci. Už mě moc nebavilo být jenom doma, a tak jsme si občas udělali procházku s naší fenkou Kylou. Rodiče neměli moc času o tom přemýšlet, protože taťka jezdil na chalupu něco opravit nebo dodělat a mamka pracovala. A když jsem jela na chalupu i já, stavili jsme se u babičky na oběd. Babička si nestěžovala, chodila do práce dál.

Přes toto všechno mě nejvíc bavilo hrát si s mojí kamarádkou Elenkou. Jsem velmi ráda, že bydlíme ve stejném domě, jinak bych neměla s kým trávit volný čas. Samozřejmě jsme si spolu hrály i o Velikonocích, které byly mimochodem skvělé. Jeli jsme k babičce na oběd a po obědě přišel velikonoční zajíček a nechal mi tam pár čokoládových vajíček. Je to vážně hodný zajíček.

Nic zvláštního si o této situaci nemyslím, ale jsem ráda, že přibývá vyléčených lidí. Myslím, že mi to i pomohlo, protože si víc hraji venku na zahradě. Potom si jistě budeme vážit toho, že můžeme chodit bez roušky a do školy. Moje teta bydlí v Itálii v Miláně. Moc z toho nadšená není a už ji nebaví být zavřená doma. Hlavní je, že je zdravá a nenakazila se koronavirem.

Doufám, že co nejdříve otevřou školy a já se opět uvidím se svými spolužáky. Přeji si, aby počet nakažených klesal a uzdravených stoupal.

Eliška Nováčková, 5. A

Sofie Lydie Prágová, 4. B

Jiří Lukš, 7. B

Já v době rouškové

Bylo 10. března 2020, když nám pan ředitel školním rozhlasem oznámil, že škola musí být uzavřena až do odvolání kvůli epidemii koronaviru, který je velmi nakažlivý.

V tu chvíli jsem zajásal, že nemusím chodit do školy a budu mít volno, ale to jsem ještě netušil, jak vážná situace nastane. Nebylo hezké počasí, takže když byl zakázán volný pohyb venku, ani mi to zpočátku nevadilo. Mám rád počítačové hry a nyní jsem měl na ně spoustu času.

Maminka se mnou a se sestrou musela zůstat z práce doma, protože by nás neměl kdo hlídat. Tatínek musel chodit do práce a babička s dědečkem byli nemocní a stejně bychom k nim nemohli.

Sledovali jsme všichni napjatě televizi, ale zprávy nebyly vůbec dobré, začal jsem mít strach, že dlouho nebude nic jako dříve a že se do školy jen tak nevrátíme. Paní učitelka poslala na mamčin e-mail domácí úkoly, které jsem musel splnit. Nebylo to úplně jednoduché, hodně jsem se do nich musel zpočátku nutit.

Museli jsme si udělat plán dne. Většinou po snídani kolem deváté hodiny mamka zavelela, že začíná škola. Moje sestra Emma byla v pokojíčku a já jsem měl svůj stůl v pracovně, abychom se vzájemně nerušili. Maminka mezi tím stihla dojít po desáté hodině nakoupit, protože od 8 do 10 hodin do obchodu nemohla. Vařila většinou samé dobroty, které nám chutnají a co jsme si řekli, to bylo, aby nám pobyt doma zpříjemnila.

Když jsme šli ven, tak jedině s rouškami, připadal jsem si divně. Postupně se udělalo hezké počasí a mohli jsme k babičce a dědovi na zahradu, kde nejsou tak svázaná pravidla, jako ve městě, i když i tam se dodržují.

Blížila se doba Velikonoc a pomáhali jsme s pečením mazanců a beránkem. Bavilo mě pozorovat, jestli těsto vykyne a beránek správně vyklopí. V sobotu jsme obarvili aspoň deset vajíček. U babičky s dědou máme takový zvyk, že je pouštíme po takové dřevěné klouzačce „šibenici“ a komu se první rozbije, vypadává ze hry a může si vajíčko sníst. Komu padne nejdále, vyhrává. Děda si dělal legraci a místo vajíčka pustil po klouzačce podkladek pod slepice a myslel si, že na to nepřijdeme.

Velikonoce byly tentokrát jiné, nejen kvůli koronaviru. Na Velikonoční pondělí přišla velmi smutná zpráva, zemřel mi děda a zažíval jsem velký smutek. Byl hodně nemocný.

Stýská se mi po kamarádech ze školy, ale je dobré, že aspoň přes telefon jsem byl s některými v kontaktu. Uvědomil jsem si, jak mi chybí normální dny, kdy se mohu volně pohybovat a sportovat.

Doufám, že se brzy uvidíme ve škole, i když možná ne se všemi a v omezeném

režimu. Chybí mi fotbal a florbal, který už si asi do konce školního roku s kluky nezahrají. Myslím si, že si všichni budou vážit toho, že mohou chodit do školy.

Ondřej Drobil, 5. A

Žáci 1. A

Člověk a svět kolem něj

Dnes se jen každý honí za penězi a myslí si, že peníze jsou na prvním místě. Takoví lidé jsou závistiví, chtějí vše jen pro sebe a ostatním moc dobrého a laskavého nepřejí.

Kdyby se aspoň na minutu zastavili a připomněli si, jak je svět kolem nich krásný. Krásná příroda, lesy, louky, pole, rybníky a mnoho dalšího. Skrz jejich hamižnost nic z toho nevidí.

Místo přírody se už dnes jen hádají a vymýšlejí, co kde komu provést. Kdyby se tak mohl vrátit čas o několik let a ukázat lidem, že na světě jsou důležitější věci. Připomenout jim, že příroda je důležitá a nikdo se v té době neodvážil chovat se k ní tak, jako někteří lidé dnes.

Dnešní svět se bohužel změnil. Tolik dnešní mládež ani neví, jak pracovat na zahrádce nebo nerozeznají různou zvěř.

Zbývá jen doufat, že si někdy lidé uvědomí, jak je svět krásný, hlavně v přírodě, a začnou si toho všeho více vážit.

Aneta Černochová, 9. B

Člověk a svět kolem něj

Svět kolem nás je plný nástrah a nebezpečí. Myslím si, že za spousty těchto nebezpečných dějů a ostatních nástrah si můžeme sami, my lidé.

Myslíme si, že jsme pány naší Země a že si s ní můžeme dělat, co chceme, ale opak je pravdou. Příroda je mnohem silnější, než si my lidé myslíme, a vždy naše prohřešky trestá.

Jedním z největších problémů dnešní doby, který sužuje hlavně střední Evropu a také náš stát, je sucho. Jaké jsou hlavní příčiny těchto suchých období? Domnívám se, že jedna z hlavních příčin je ta, že neumíme zadržet vodu v krajině.

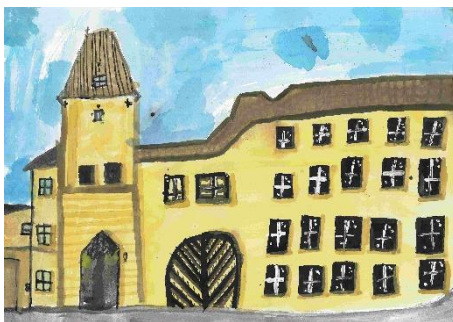
Stačí, když přijde jeden prudký déšť, díky špatné orbě a špatnému výběru plodiny všechna voda s ornou půdou může stéct do blízké vesnice.

A jaké jsou další neštěstí na tomto světě? Myslím si, že další katastrofa, která nás sužuje, jsou požáry, které jsou zapříčiněny velkým a dlouhodobým suchem. Obzvláště v této době nás sužuje také migrace, což je další velká hrozba. Nově nás trápí také pandemie koronaviru. Přitom je svět tak krásný, proč si ho tedy ničíme?

Anna Urbanová, 9. B

Anežka Eline van Heusden, 8. B

Veronika Urbánková, 7. B

Kdo jsem?

Domnívám se, že určitě každý, ať už dospívající či dospělý člověk se sám sebe zeptá. Kdo vlastně jsem? Myslím si, že každá osoba to bude mít trochu jinak.

Někdo se může ptát. Jsem živá postava v nějakém těle, myslí a duši? Jsem člověk, který vnímá smysly? Vnímají všichni zrak, sluch, čich a hmat? Nebo jsem tak vzácný? Výjimečný?

Dle mého názoru každá duše a osoba na tomto světě je vzácná. Projde si každý člověk vším tím, co ostatní lidé? Jsme nejdříve malými dětmi? Poté rodiči? Otcem nebo matkou? Dcerou nebo synem? Prarodiči? Babičkou nebo dědečkem? Tetou či strejdou? Sestrou nebo bratrem? Sestřenicí či bratrancem?

Je zřejmé, že těmito všemi osobami můžeme za svůj život být? Domnívám se, že každý má život jinak dlouhý a plnohodnotný.

Můžeme být v našem životě i jinak důležití než v kruhu naší rodiny? Můžeme být i něčí dobrý či nejlepší kamarád? Přítel nebo nepřítel? Je spousta otázek, na které si odpověz sám. Tím, kým každý jsme, si určujeme sami, Tak se zkus zamyslet a říct si, kým právě jsi.

Linda Bohdalová, 9. B

Kdo jsem?

Kdo jsem? Dobrá otázka, jsme především svůj, jsem takový, jaký chci být. Snažím se sám sebe překonat a dělat pro sebe to nejlepší. Mám svou vlastní osobnost a nechci kopírovat ostatní.

Jsem hlavně upřímný a na nic si nehraji. Na všechno se snažím udělat si svůj vlastní názor a nemít předsudky. Domnívám se, že toto by měl dělat každý, bohužel v dnešní době to nedělá skoro nikdo.

Myslím si, že každý by si měl tuto otázku aspoň jednou položit. Podle mě si přitom člověk dokáže uvědomit spousta věcí. Domnívám se, že touto otázkou dokáže člověk změnit spousta věcí na své osobnosti.

Každý člověk je v něčem dobrý a v něčem zase špatný. Tyto vlastnosti se mohou časem měnit, jak ty dobré, tak ty špatné. Lidé se mění nekontrolovatelně. Domnívám se, že i já jsem se několikrát změnil. Jsem tedy hlavně svůj, a to je nejdůležitější.

Kdo jsem? To už dávno sám vím.

Denis Klepsatel, 9. B

Kdo jsem?

Určitě si většina z nás někdy říká, co vlastně každý z nás je zač. Někdy ani nevíme, kdo vlastně jsme. Víme, že jsme lidé, víme, jak se jmenujeme, odkud jsme a kam patříme, ale nevíme, co je zač naše osobnost.

Někteří lidé jsou hodní, někteří bývají naopak zlí. Každý z nás je ale i tak úplně jiný. Mnoho z nás si ale neuvědomuje, že si sami sebe máme vážit, i pokud nevíme, kdo vlastně jsme.

Možná jsme úplně jiný člověk, než si myslíme. Hodně z nás má třeba talent, o kterém sami víme, ale stydíme se ho ukázat ostatním lidem. Ale kdybychom svůj talent ukázali (a

myslím si, že každý z nás má na nějakou věc více talentu), určitě by nás ostatní lidé přestali podceňovat. V lepším případě by se k nám konečně přestali chovat, jak se jim líbí.

Mnoho z nás ale o svém talentu ani neví, a proto třeba ani nevím, kdo vlastně jsme. Dospělí lidé pracují na pozicích, které jim nevyhovují (ale mnohdy jsou rádi alespoň za nějakou práci), jenže možná, kdyby projevíli, co umí, by mohli dostat mnohem lepší pracovní pozici.

Je to ale o více věcech než jen toto. Ale nejhlavnější ze všeho je, abyste si sami sebe vážili (i pokud neznáte svoji cenu)!

Kristýna Kulichová, 9. B

Můj vzor

Nemám žádný vzor, ale vybrala jsem si čínského doktora Li Wen-lianga, který se jako první na světě snažil varovat lidi před koronavirem, a řekl, že by se z toho mohla stát velká epidemie, a že je to hrozba pro celý svět. Nikdo mu ale nevěřil a policie v Číně ho dokonce obvinila z šíření poplašné zprávy. Doktor následně na koronavirus zemřel.

Li Wenliang byl čínský oční lékař z Wu-chanu, bylo mu 34 let. Měl spíše kulatější obličej, rovné tmavé černé vlasy a kulaté černé oči. Nosil brýle. Obočí bylo tmavé a široké. Jeho pusa byla velká s širokými rty. Byl spíše střední postavy.

Tohoto doktora jsem samozřejmě neznala osobně, ale podle mě měl dobrou povahu. Musel být milý, pracovitý a velmi statečný člověk, když se nebál myšlenku o šíření koronaviru vypustit do světa a když se snažil pomáhat a léčit pacienty, které koronavirus postihl. Řekla bych, že musel být i velmi přátelský.

Tohoto doktora jsem si vybrala, protože si myslím, že to byl opravdu dobrý člověk. I když tomu, co říkal, nikdo moc nevěnoval pozornost, jsem ráda, že poté, co se to potvrdilo, pomáhal nemocným pacientům a snažil se je zachraňovat, přestože znal riziko toho, že se může také nakazit.

Magdaléna Černá, 7. A

Kdybych měla tři přání

V této době by jedno z přání určitě bylo, aby ve světě nebyl COVID. Abychom mohli být se svými přáteli a poklidně dokončit školní rok 2020. Nemyslíte? Je to divné, ale chtěla bych jít do školy. Už mě to doma nebaví. Máte to také tak?

Další přání je, aby byli všichni zdraví a šťastní, protože je to v životě nejdůležitější. Nebo alespoň z mého pohledu ano.

Třetí přání je takové holčičí. Do budoucna bych chtěla najít svého „prince“. Postavit dům s bazénem do země, mít zdravé děti a prožít pohodový život.

Je těžké říct jenom tři přání, chtěla bych toho hodně, ale toto je asi nejdůležitější.

Tak toto byla moje tři přání a teď přemýšlím, jaké jsou asi vaše. Říká se, že když něčemu budete opravdu věřit, stane se to. Myslím si, že toto všechno ukáže čas. Doufám, že se vše vrátí do normálu a bude zase dobře. Hlavně si všichni musíme pomáhat a chránit se.

Zuzana Farková, 9. B (psáno 31. 03.)

Červen

Při zadání tohoto tématu mě okamžitě napadlo, že červen je poslední školní měsíc. Také mi připomíná, že se blíží tak vytoužené dlouhé letní prázdniny a začíná se uklidňovat nervozita ve škole, často spojovaná s psaním čtvrtletních prací a zkoušením, které mnohdy ovlivní výslednou známku na vysvědčení. V červnu si plánujeme školní výlety, chodíme s kamarády do parku a vymýšlíme akce na léto. Měsíc červen je také spojený s vůní prvních jahod a neodmyslitelnou kyticí pro paní učitelku za vysvědčení. Má také nejdelší den a nejkratší noc v roce, nazýváme ho slunovrat, kdy nám definitivně začíná léto.

A jaký bude ten letošní? Pro nás devátáky to bude poslední ze všech červnů strávených na základní škole. Jen mě napadá, že ten letošní strávíme nejspíš doma a ve spojení se školou zůstaneme jen virtuálně. Prvotní nadšení z oznámení, že kvůli koronavirové pandemii nemusíme chodit do školy a smíme zůstat doma, vystřídalo zklamání a smutek z toho, že se nemůžeme rozloučit s naší 9. A, jak by si většina z nás přála. Asi se nebudeme moci setkat a osobně se rozloučit se všemi. Díky moderním technologiím jsme spolu stále v kontaktu, žáci i učitelé, a to, co vypadalo jako vzdálená budoucnost, se stává skutečností.

A co se ještě změnilo? Všimám si že, dospělí, rodiče i učitelé, vzali na milost on-line komunikaci a my jsme pochopili, že moderní komunikace nedokáže nahradit osobní kontakt. Scházejí mi moji skvělí kamarádi i ti méně oblíbení učitelé, vymyšlení hlouposti, legrace i okamžiky nervozity před písemkami nebo zkoušením, které školu dělají školou.

V tuto chvíli ještě nikdo z nás netuší, jakým směrem se bude tento školní rok ubírat. Doufáme, že tak trochu netradiční školní rok bude ukončen zcela tradičně a s měsícem červenem se rozloučíme jako obvykle ve školních lavicích.

Vítek van Heusden, 9. A (psáno 15. 05.)

Můj svět v červnu

V tomto slohu se budu zamýšlet nad svou blízkou budoucností neboli nad tím, co se bude dít v červnu.

Minulý rok jsem zažila snad nejlepší červen vůbec. Ve škole byl klid. Klasifikace skoro ve všech předmětech uzavřena, žádné starosti. Už jsme se ani moc neučili. Pouštěli jsme si v hodinách film, chodili na hřiště, na zmrzlinu, nebo jen tak ven. Prostě pohoda. Účastnili jsme se také každoročního turnaje v malé kopané, který jsme kupodivu vyhráli, skvělý zážitek. Vždy po škole jsme chodili s partou ven a těšili se na prázdniny.

Nyní jsme všichni uvězněni v karanténě a situace je úplně jiná. Nemohu vyjít ven bez roušky, což sice zní jako maličkost, ale zkuste si jít zaběhat v takovém horku s rouškou přes pusou. Jsou uzavřena všechna sportoviště, kina, obchody, školy. Nemohu navštěvovat své přátele, chodit s nimi ven. Stýská se mi. Je možné je kontaktovat na dálku, ale to není ono. Díky karanténě se mohu sama rozhodnout, zda jednou nebo dvakrát denně se budu věnovat učení a kdy budu vykonávat volnočasové aktivity, a zejména v jakou denní dobu. Díky tomu mám více času pro sebe.

Jak to bude probíhat v červnu? Nemám tušení, vždyť ani nevím co bude zítra. Jediné, co mě v tuto chvíli zajímá, jsou přijímací zkoušky. Není však jasné, zda se do konce školního roku uskuteční, popř. kdy.

Sophie Lexová, 9. A (psáno 17. 04.)

Má budoucnost

V tomto slohu jsem se rozhodla uvažovat nad svou budoucností. Nejdřív bych si měla položit základní otázku: Co je vlastně budoucnost? Domnívám se, že budoucnost můžeme definovat jako dobu, motivující k momentální činnosti nebo jako dobu vysněnou, která se ještě nestala. Když se nad tím zamyslím, budoucnost je hlavně velká nejistota, nikdy nevíme, co se může ve vteřině stát. Můžeme si celý život naplánovat, ale stejně se vždycky něco pokazí. Je chyba v nás? Budoucnost je velmi široký pojem, proto se v tomto slohu zaměřím zejména na volbu svého povolání. Jakou jsem měla představu o svém budoucím povolání jako malá?

Když mi bylo osm let, někdo se mě zeptal na mé budoucí povolání, měla jsem jasnou: být vynálezkyň nebo chemičkou. Později jsem trochu slevila ze svých nároků a rozhodla se být spisovatelkou. Je to hezká představa, říkala jsem si. Psát o něčem, co mě baví, o něčem, co mě zajímá. Vždyť to není práce, to je zábava! Později jsem zjistila, že to není takto jednoduché. Jak vidím svou budoucnost nyní?

Nyní jsem v deváté třídě a podala jsem si přihlášku na gymnázium za účelem oddálení rozhodnutí o volbě svého budoucího povolání. Představu už sice mám, ale dám tomu ještě čas. Jaká ta představa je? Co od práce očekávám? Chtěla bych pracovat s lidmi, pomáhat jim. Především bych chtěla práci, která mě bude bavit, práci, ve které budu šťastná. Jedno z povolání, jež mě zaujalo, je učitel. Proč? Dříve jsem pár dětí doučovala a moc mě to bavilo. Obecně mě baví někoho něco učit, s něčím poradit. Je to takový hezký pocit, když někomu pomůžete se něco naučit. Líbí se mi, jakou z toho mají radost, že se jim v něčem začíná dařit. Najednou vidíte, že to má smysl. Nebudu lhát, mít prázdniny jako děti zní také dobře. A co negativní stránka? Když nad tím tak přemýšlím, být učitelem ve škole není zas taková zábava. Myslím si, že tuto práci si hodně lidí idealizuje. Neustále jste terčem posměchu, děti jen tak nezapomenou na nějaký váš trapas. Rády se pobaví na váš účet, vymýšlí různé vylomeniny, tudíž musíte mít trpělivost a velký smysl pro humor. Podle rodičů můžete za všechno, někdy máte nutkání dát žákovi jednu výchovnou, ale nesmíte. Musíte svým žákům namlouvat, jak jsou známky strašně důležité, kvůli vaší vize, i když to není pravda.

Mám takové smíšené pocity. Celý život mi rodiče mluví do života, říkají mi, co nemám dělat, co mám dělat, dávají mi rady, o které ne vždy stojím. Najednou mám spoustu otázek, nevím, pro co se rozhodnout, tak se zeptám rodičů. A víte, co mi odvěť? „Je to tvůj život, teď se musíš rozhodnout sama.“ Docela ironie, že?

Sophie Lexová 9. A

Jan Barta, 7. B

Teodor Vlček, 7. A

Roxanne Marie Barde, 7. A

Prázdniny

Juchů, juchů prázdniny,
to je super čas.
S hrníčkem pro lesní plody
půjdem s mámou zas.

prázdniny maj dlouhé dny,
splní se mi moje sny.
Traktorem se můžu vozit,
po balících skákat, lozit.

Juchů, juchů do školy
po půlroce půjdem.
Na školu a úkoly
se nevěřičně třeseme.

Ve škole nám dobře je,
pár vzpomínek najdem.
Máme se tam všichni rádi,
zůstaneme kamarádi.

Lukáš Pešek, 7. A

Prázdniny

Prázdniny už nastanou,
povinnosti přestanou.
Budeme si užívat,
nové síly nabírat.

Do bazénu budem chodit,
plavat, skákat, vodu krotit.
Letos k moři nejedu,
kvůli viru z Wu-Chanu.

Adéla Závodská, 7. A

Daniela Györgyová, 7. B

*Jan Vodička, Barbora Lišková,
Anna Vondráková, 1. A*

*Matilda Řihová, Oana-Bryana Vicol,
Sofia Rymalovska, 1. A*

Léto

V této době roční
jsou nízké teploty noční.
Už aby tu léto bylo
a pořádně nám zatopilo.
Ať je den anebo noc,
smějeme se strašně moc.
Máme rádi společné chvílky
u snídaně i u svačinky.
Rádi si hrajeme v trávě,
když je krásný den právě.
Léto je krásný čas,
potěší nás brzy zas.

Richard Vrábek, 7. A

Léto

Léto je čas radováněk,
koupání a výletů,
v klidu přečtu si pár stránek,
chvilí jsem tam, chvilí tu.

Slunce vstává brzičko,
ukloní se maličko:

„Všichni ať si užívají,
na starosti čas nemají.“

Anna Jakešová, 7. A

Léto 2020

Jaké bude léto
v divné době této?
Co nás vlastně čeká?
Jen na gauči deka?
Co slyší mé ucho?
Bude velké sucho?
Kdy se zase tento svět
vrátí do normálu zpět?

Magdaléna Černá, 7. A

Antonie Bartrop, 2. A

Nhat Khue Tran, 4. B

Hong Anh Nguyen., 4. B

Karanténa

Tři měsíce nese se,
koronavirová deprese.
Náhle přišla karanténa,
škola byla opuštěna.
A já sedím sama doma,
nemůžu být s kámošema.
Nečekaná byla,
jen přibývají nám kila.
Učení nám nechybí,
máme online hodiny.

Adéla Moserová, 7. A

Moje karanténa

V karanténě si ruce myjte,
dezinfekcí je polijte.
Ten špatný koronavirus,
nevěříš-li, tak si to zkus.
Být alespoň chvíli v trémě,
v té unuděné karanténě.
A ačkoli do školy nechodíme,
učit se stejně musíme.
A ač škola mění se za byt,
na online hodinách musíme být.

Sylva Lipková, 7. A

Karanténa

Karanténa začala,
všechna dítka plakala.
Školy žákům zavřely,
online hodiny začaly.

Roušky nosit musíme,
coronu chytit nechceme.
Málo lidí venku je,
karanténu zvládneme.

Nela Maturová, 7. A

Karanténa

Tři měsíce v karanténě,
je to velká nuda.
Znamená to víceméně
utrpení doma.

Sestřičky a doktoři
snaží se všemožně,
abychom mohli k moři,
aby to bylo možné.

Luu Ly Ninh Thi, 7. A

Jáchym Chyna, 9. A

Aneta Palmová, 9. B

Vojtěch Vokatý, 8. B

Karanténa

Tohle je prý karanténa
Tamhle to chytila další žena
Stejně se to zase vrátí
Jen se Tomu hloupě brání
Dezinfekce s roušku pryč
Odhod' zas ten křivý klíč
Nouzový stav ukončili
Mně to leda usnadnili
Vezmi si brusle jdeme ven
Bude to zase super den
Trampolína čeká venku
Pozveme klidně i Zdeňku

Natálie Sýkorová, 7. A

Karanténa

Ze školy nás vyhodili,
doma už se nudíme,
spoustu věcí zakázali,
do školy však nesmíme.

Když se děti doma nudí,
roušku nosit nechtějí,
Zabavit se ovšem musí,
rodiče se toho bojí.

Nelly Suchánková, 7. A

Václav Kroka, 6. A

Karanténa

Ze školy nás vyhodili,
doma už se nudíme,
spoustu věcí zakázali,
do školy však nesmíme.

Když se děti doma nudí,
roušku nosit nechtějí,
Zabavit se ovšem musí,
rodiče se toho bojí.

Nelly Suchánková, 7. A

Lukáš Macák, 9. A

Naši učitelé,

i když jste nás nešetřili, měli jsme Vás rádi a budete nám chybět. My Vám určitě také, i když to tak nevypadá. Jsem rád, že jsem s Vámi mohl prožít ty hodiny učení. I když jsem se ne vždy dobře učil, snažil jsem se „dokopat“ k nějakému výsledku.

Jsem však rád, že mohu pokračovat dále ve své cestě. Ano, vzdělání je důležité, ale vzpomínky ještě důležitější, a to jak s učiteli, tak se žáky mé a jiných tříd. Proto bych Vám chtěl poděkovat za krásně strávených devět let života na této základní škole.

Mnohé jsem se naučil a dozvěděl a budu si to pamatovat. Děkuji.

Vítek van Heusden, 9. A

Milí spolužáci, žáci a učitelé,

chtěl bych vám poděkovat za vše, co jsme spolu prožili. Myslím, že těch zážitků bylo opravdu hodně. Ať už byly špatné nebo dobré, nikdy na všechny naše zážitky nezapomenu.

Prožili jsme spolu 9 let a právě s vámi to bylo mé dětství, s vámi jsem vyrůstal, na vás budu vzpomínat, až budu dospělý.

Do života vám přeji vše dobré, ať se vám v životě daří a ať se vám splní vaše sny. I když se dnes rozejdeme, pořád zůstanete v mém srdci, protože s vámi jsem prožil to, co třeba už s nikým neprožiji.

Mám vás rád.

Váš kamarád Lukáš.

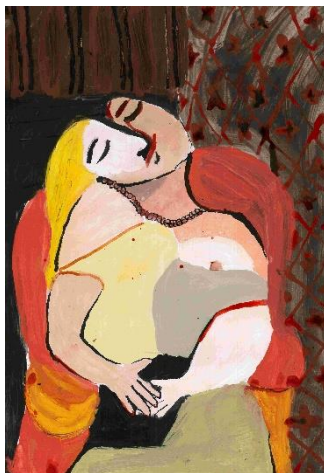
Lukáš Macák, 9. A

Klára Tomková, 6. B

Anežka Eline van Heusden, 8. B

Natálie Sýkorová, 7. A

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Hana Drbohlavová

Brůna Adam
Bujko Patrik
Bureš Daniel
Gerczei Laura
Chroustovský Jakub
Chyna Jáchym
Kuchaříková Eliška
Lexová Sophie
Lukešová Irena
Macák Lukáš
Macků Sabina
Mrázová Natálie
Novotný Adam
Sklenářová Eliška
Šindelář Marek
Tippl Sam
van Heusden Vítek
Zachová Sára
Zhu Anna

9. B

Mgr. Michala Pichová

Beran Tomáš
Bohdalová Linda
Černochová Aneta
Dornaus Robin
Farková Zuzana
Hlávka Ondřej
Holub Lukáš
Chlad Jan
Jenšovský Martin
Jirka Filip
Johnová Aneta
Klepsatel Denis
Kliment Marek
Kneys Radek
Kulichová Kristýna
Květounová Nikola
Palmová Aneta
Prokeš Vojtěch
Šedivý Vít
Šobrová Violeta
Turková Denisa
Urbanová Anna
Vávrová Vendula

Žáci 1. A

Barbora Schaffelhoferová, 4. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Markéta Coufalová, Mgr. Michala Pichová,
Mgr. Monika Placatková, Mgr. Jiřina Voleníková

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Stanislava Kaloušová, Mgr. Viktorie
Petrovitzová, Mgr. Michala Pichová, Mgr. Lenka Skleničková,
Mgr. Helena Vodáková

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v červnu 2020